

Hans Hansen-Skagen - Jyllands store Batterimaler

Forord

Vi kender alle historien om den store batterimalers fikservæske. Hans Hansen-Skagen havde fået noget fikservæske på skægget, som lugtede umiskendeligt af saltpetersyre. Hvorledes skægget snart efter begynder at tale til ham, og hvordan de to, Hans Hansen-Skagen og skægget, og lidt senere en navnebror til ham, hvis skæg nok tænker, men ikke siger noget, alt det giver liv til et storslået drama, som er kendt og elsket - også i det store udland! - Det kom der så en anekdote ud af, som eftertiden med sans for det sagnomspundne gjorde til den næsten kultagtige historie, vi kender i dag. Hvad der egentlig hændte, og hvad der er lagt til i den forbindelse er fuldkommen umulig for en nutidig betragter præcis at afgøre, for tiden og den senere berømmelse har lagt et uigennemtrængeligt slør over de faktiske begivenheder og gjort flere tolkninger mulige. Specielt midtvejsscenen, hvor et sølvfad med en stegt basilike kommer flyvende lydløst gennem luften for derefter at forsvinde, - en scene som står prentet ind i bevidstheden hos dén, som første gang hører dette stykke kunsthistorie, der i sig selv har karakter af værk, - kan vi overhovedet regne denne vidunderlige detalje for ægte? Også det berømte sted, hvor forfatteren viser sig at være skægget, har mange beundrere, men igen må vi spørge os selv, om vi har sikkerhed, - er denne tolkning fuldstændig holdbar? - Slutningen ved forlæggerens samtale med sin typograf er en perle, og ingen eksperter har fundet noget at indvende hér, men allerede det efterfølgende, dér, hvor typografen føler sig viklet ind i fortællingen og tilsidst bliver talerør for hele denne brogede skare af væsener og i sin refleksion over forlæggerens ord ligesom ender op i et metafysisk kollektivt 'hvem er vi'-spørgsmål, idet han udbryder: '...er vi bare bipersoner til en eller andens roman.!' - (Eller hva'? kunne man fortsætte). - Det må vi atter sætte et stort og utvetydigt spørgsmålstegn ved. Her er det så meget mere pinefuldt i sandhedens navn at skære bort, som stedet med typografens slutbemærkning for eftertiden har fået karakter af lov, er blevet genstand for hellig tilbedelse og til stadighed maner til efterlevelse. Selv blandt eksperterne er dette sted en evig kilde til følelsesmæssige udbrud, og forfatteren til dette værk anser det som den væsentligste årsag til, at kunsthistorikerne i dag er delt i to, - nogen siger tre, - lejre med hensyn til malerens tidlige udvikling.

En yderst troværdig og i sin tolkning meget opsigtsvækkende beskrivelse af det oprindelige handlingsforløb har den kendte opdagelsesrejsende og eventyrer, Dr. Klitchmum, leveret i samarbejde med multigeniet Rodeon Rutehorn. Sammen har de nøje fulgt sporet tilbage i historien til det sted i Vendsyssel, hvor vi første gang støder på batterimaleren, og de har minutiøst gennemgået samtlige kilder i det store Hans Hansen-Skagen-arkiv, som fylder godt

i hans fødehjem lige udenfor Thisted. - Jeg har fundet det rimeligt at medtage dette vigtige forskningsarbejde bagest i bogen for at tilfredsstille den læser, som ønsker at kunne sammenligne denne tolkning med de allerede offentliggjorte.

I det hele taget er det sagnomspundne og myteagtige det betegnende element i enhver beskæftigelse med batterimaler Hans Hansen-Skagen. - Et andet eksempel herpå er den spæde begyndelse på anerkendelse i hjemegnen i Thy. I kapitlet **Endelig egnskendt** vil jeg uddybe og belyse de mange divergerende opfattelser af gennembruddet, som deltagelsen i radiohørespillet "Krabberne i røret" medførte.

Myterne er utallige, og var min hensigt blot at lægge til i denne strøm af sagn og eventyr, som til stadighed bliver fyldigere og mere uoverskuelig, var min opgave ingenlunde blevet så vanskelig som nu. Jeg måtte udelukkende vide af at begrænse mig og at vælge imellem det righoldige materiale. Men da min hensigt er den stik modsatte - og måske noget prætentiose - for første gang at ville give en samlet fremstilling af Hans Hansen-Skagens liv og værk - udenom myterne og strengt videnskabeligt, - er jeg for det første henvist til et ganske ringe materiale, som kan påstemples prædikatet 'usvigeligt sandt', et materiale, der langt fra dækker til en bare nogenlunde samlet fremstilling, og et materiale, som endda for størsteparten måtte sorteres fra, da det i faretruende grad lignede en allerede kendt malers data. For det andet har jeg måttet arbejde i marken. Efter to rejser til Nordjylland - den ene sammen med min kone - har jeg endelig kunnet stykke sammen, hvad jeg anser for det foreløbige 'sande' billede af vor store batterimalers liv og levned.

Vi følger først Hans Hansen-Skagens liv som lille knægt i en fiskerby ved Vestkysten, allerede optaget af sin senere lidenskab og livsbane: Batterier. Jeg har kaldt kapitlet **Dovenskab og batterisyre**, fordi det dækker hans tidlige væsen og karakteregenskaber. Derefter følger ungdomsårene og hans forelskelse i Lyac, som blev hans hustru, og lidt senere det uimodståelige og herlige møde med Lucas, der - ifølge traditionen - gjorde ham opmærksom på, at han efter al sandsynlighed var homoseksuel. En teori som jeg i det næstfølgende kapitel vil gøre alt for at modbevise. Det har jeg kaldt **På den ene side og på den anden side**. Så følger det omtalte **endelig egnskendt** om gennembruddet og berømmelsen, og i næstsidste kapitel ser vi, hvorledes på den ene side berømmelsen og på den anden side hjerneskaden tilsammen forårsager nedturen. Det har jeg kaldt **Otium eller opium**. Sidste kapitel er helliget efterskriftet, og der forsøges - efter en kort undersøgelse af de vigtigste omstændigheder - en redegørelse for, hvorfor Hans Hansen-Skagen forsvandt, og hvad der egentlig blev af Ham. Jeg har kaldt det **Opløst i tåger**. - Efter Dr. Klitchmum og Rodeon Rutehorns forskningsstudie i anekdoten **Den store Batterimalers Fiksérvæske** har jeg indlagt en værksoversigt med reproduktioner af de kendteste værker.

Jeg håber, at dette biografiske værk vil blive læst på en sådan måde, at senere generationer vil tage udfordringen op og give sig i kast med de justeringer, som uundgåeligt vil være nødvendige efter ethvert pioneararbejde, og i sandhedens tjeneste rette de fejl, som min manglende formåen har tydeliggjort. Jeg vil for alt i verden ikke, at man skal tage mine fortolkninger for givet; kun ved fortsat forskning og vedholdende arbejde vil vi med tiden få gravet den endegyldige sandhed frem om Hans Hansen-Skagen og hans batterimalerier.

Måtte alle fremtidige biografer have blot halvdelen af det besvær, jeg har haft med at holde mig til virkeligheden!

Dovenskab og batterisyre

Ane Anesen-Hansen-Skagensdatter var en gæv gårdmandsdatter, der på mødrenes side havde rødder tilbage til thy-egnens store digtersøn Hans Hansen-Skagen, som huserede på heden i den sene middelalder. Hendes far havde, - efter at stavnsbåndets ophævelse langt om længe var slået igennem også på de kanter, - købt sig fri fra sin herremand, landsgreve Herluf Gylden-Skagen, og med små midler lagt jordstykke til jordstykke ved spekulation og åger, hvilket satte ham i stand til allerede som 35-årig at købe en mindre - lidt forfalden - herregård lige udenfor Thisted. Et år efter overtagelsen af gården 'Skagensminde', ansatte han, - der i øvrigt hed Hans Hansen-Skagen, og som for nemheds skyld i denne biografi vil blive kaldt Hans Hansen-Skagen den Ældste, - som hushjælp og åndeuddriver den tidligere amme og gadesanger Ane Anesen-Anesdatter, der siden blev hans kone. De fik tilsammen 25 børn, hvoraf de 18 døde lige efter fødslen. Af de resterende 7 blev een indkaldt til militæret og frøs ihjel under en manøvre efter kun en måned som dragon, fordi han havde spillet sin frakke og støvler væk, mens en anden - den ældste af de overlevende - forhyrede sig som skibsdreng på en fragtbåd, der sejlede langfart mellem Thisted og Buenos Aires og kom ikke siden tilbage. To forsvandt på heden en mørk december nat, og end ikke Ane Anesen-Anesdatters magiske evner kunne være til nogen gavn i forsøget på at finde spor efter dem, før det var for sent. Man fandt dem efter 3 dage forkomne og næsten døde af sult og tørst få hundrede meter fra en frelsende gård helt oppe nord for Thisted. Snapsen og de varme tæpper kom for sent, ligesom lægen inde fra Thisted-by først ankom, da de allerede var blevet begravet og havde ligget i jorden længe. Af de tilbageværende tre børn døde de to af tyfus inden skælsår, mens kun Ane Anesen-Hansen-Skagensdatter overlevede og kunne føre slægten videre. Således måtte vores berømte batterimaler være foruden onkler og tanter på sin mors side, men han klarede sig dog fortrinligt med de 52, som hans far bragte med sig ind i ægteskabet. At Ane Anesen-Hansen-Skagensdatter senere i sit liv skulle blive gift med netop denne grisepasser, der hed Hans Hansen-Skagen som hendes far, og tager man i betragtning at hovedparten af deres familie - levende som døde, - samt naboer og venner hed nøjagtig det samme, så forstår man, hvordan der ud af denne lille familie kunne komme et nyt barn til verden, som på typisk vendelbosk manér blev navngivet og opkaldt efter det i tiden gængse princip om gentagelse af det hyppigst forekomne navn i slægt og omgangskreds, nemlig: Hans Hansen-Skagen.

Begyndelsen på den berømte batterimalers liv var således ingenlunde speciel. Men der skulle snart indtræffe omstændigheder, der gjorde det tydeligt for enhver, at denne nye Hans Hansen-Skagen var noget ganske særligt. Hans far - Hans Hansen-Skagen den Ældre, som vi hér vil kalde ham - var som sagt grisepasser. Og det havde alle i hans slægt været så langt tilbage, som nogen kunne huske. - Hans mor og far havde passet grise. Hans farfar og farmor og hans morfar og mormor havde passet grise. Og deres forældre ligeså. Hans onkler og

tanter, hans fætre og kusiner på såvel mødrenes som fædrenes side beskæftigede sig aldrig med andet. Der fandtes ikke det svin nord for Viborg, hvis hele liv fra kælen pattegris til gammel orne eller so ikke var blevet forvaltet og sørget for med den største omhu og flid af denne grisepasserslægt med de karakteristiske små stikkende øjne og de lidt stumpede tykke opstoppernæser, som alle fra denne familie ejede. Også vores Hans Hansen-Skagen havde disse særlige kendetegn tilfælles med sin far og hans slægt, - mens de noget ophovnede læber og de frit-udstående ører umiskendeligt var gået i arv fra hans mor. - Hans Hansen-Skagen den Ældre havde i stærk tro på en sikker fremtid for grisepasserhvervet allerede kort efter sønnens fødsel indskrevet ham i grisepasserlauget som passivt medlem. Grise var der nok af, og lønningerne var endnu i stand til at brødføde en familie med ca. 24 børn. Hvorfor skulle det så ikke blive ved således? - Alt som skete i den bygd, hvor Ane Anesen-Hansen-Skagensdatter og Hans Hansen-Skagen den Ældre havde slået sig ned og købt sig et lerklinet bondehus med tørvtæg og åbent ud til grisehesten, - alt hvad der skete, skete ikke forgæves! Det blev nemlig ved at ske, igen og igen, så til sidst kun almanakken kunne holde rede i, hvilken generation og i hvilken tid gentagelsen fandt sted. - At den berømte filosof, Friedrich Nietzsche, skulle have opholdt sig i bygden under udarbejdelsen af "Also Sprach Zarathustra" og fundet inspiration til læren om den evige genkomst, er der mærkeligt nok intetsomhelst, der tyder på. - Nå, spørg til side!

Nu ville selvfølgelig hans far, at sønnen skulle passe grise som han selv, og han snittede snart en kæp til ham, som han overrakte sønnen på dennes seksårige fødselsdag. Men til sin rædsel måtte han skue, hvorledes den lille Hans Hansen-Skagen straks tog sin nye gave og stak den ene ende ned i et af påfyldningshullerne på et gammelt traktorbatteri. Hans Hansen-Skagen den Ældre havde ingenlunde brug for dette batteri, der stammede fra den traktor, som en hjælpeorganisation havde givet bygden, og som stod og rustede uden nogensinde at have været i brug, - men kæppen skulle hans søn behandle med respekt. Den var en gave og hans kommende indtægtskilde, og en kæp, hvor den ene ende var smurt ind i batterisyre, ville måske nok være rigelig god til at jage grise med, men hvad ville de andre grisepassere ikke tænke ved synet! - Hans Hansen-Skagen tog sin søn i nakken og bankede hans hoved ind i midterstolpen, der holdt huset sammen, og slap ham først, da moderen kom ilende til og tryglede ham om at slippe det stakkels bevidstløse barn. - En kilde til begivenheden, Hans Hansen-Skagen, også grisepasser som batterimalerens far, har givet eftertiden en lidt anden version af hændelsesforløbet, som er vigtig, fordi det er vores første sikre vidnesbyrd om drengens store optagethed af batterier. Ifølge grisepasseren hjalp moderen til med at banke sønnens hoved ind i midterstolpen, og først da pinden med batterisyre ved et tilfælde fik et stænk blod, som helt tildækkede skaden, blev alle enige om, at det trods alt var bedre sådan, for blodet kunne man jo altid sige var fra en død so, som sønnen havde øvet sig på. Nu blev alt derved vendt til det bedre: Drengen blev forbundet med et stykke linned, som alligevel kun

blev brugt, når søerne skulle føde, batteriet røg ud ad vinduet, og grisepasseren lovede aldrig at fortælle noget om episoden med batterisyrer.

Vi ved fra en onkel, at batteriet senere havnede på lossepladsen, men utallige ekspeditioner til stedet og ligeså mange undersøgelser har ikke kunnet give sikker viden om det nøjagtige sted. Det batteri, som står på Thisted Museum med påskriften 'Begyndelsen - Hans Hansen-Skagens første batteri' må vi derfor konkludere er en senere kopi, måske endda uden nogen egentlig forbindelse til batterimaleren.

- Derimod har vi kæppen! - En udgravning af hele området omkring Hans Hansen-Skagens fødehjem gav for nogle år siden et sensationelt fund. Kurt Kurtsen, der ledede forskerholdet ramte ved et tilfælde lige ind i en hel guldgrube af efterladte Hans Hansen-Skagen-genstande. 24 propper til påfyldning af destilleret vand, nogle - næsten - rustede celler fra en 12 volts akkumulator, og hele tre grisepasserkæppe med batterisyre i enderne. På den ene viste der sig ovenikøbet at være lidt blod, og hele forskerholdet holdt vejret i spænding: - Kunne det virkelig være den allerførste? - Endnu kunne ingen tro på den usandsynlige opdagelse, og man holdt klogeligt resultatet hemmeligt for offentligheden, indtil en analyse viste, at det virkelig var - ikke som ventet griseblod, dér på kæppen, men... rigtig menneskeblod!

Vi kan slutte ud fra de tre grisepasserkæppe, at Hans Hansen-Skagen den Ældre var en sej og stædig nordjyde, som ikke lod sig slå ud af en enkelt tilsmudset kæp. Men var faderen stædig, var sønnen det endnu mere, for batterisyre var blevet en lidenskab, og kæppene endte hver og en i påfyldningshullerne. Det må have kostet en mængde blod for den senere batterimaler, og gennem undersøgelser af tømmerlaugets regnskabsbøger kan vi konstatere, at midterstolpen hos familien Hans Hansen-Skagen blev repareret hele 17 gange under batterimalerens opvækst.

En ung og oprørske Hans Hansen-Skagen beskrev engang sin opvækst som 'hård og uden mange venlige ord', men vi må ikke lægge for meget i denne bemærkning, idet den for det første kun kan have været en følge af et ungdommeligt og noget stridbart sind, og for det andet vrimlede det på det pågældende tidspunkt med den slags udsagn blandt de unge kunstnere, som dagligt konkurrerede om, hvem der havde den dårligste barndom. For det tredje ved vi, at han var skæv den dag.

Hans Hansen-Skagens opdragelse har desværre i offentligheden givet anledning til en til tider fuldkommen afsporet debat. Der har været udtrykt vidt forskellige opfattelser med hensyn til hårdheden. Lige til de fuldkommen hysteriske angreb, som tredje-generation-Alice-Miller-tilhængere langer ud imod brugerne af de i deres øjne forbryderiske afstraffelsesmetoder, der i hine tider florerede i Nordjylland. Især den omtalte banken små barnehoveder ind i midterstolper har været til debat. Det kan ikke benægtes, at børnene på disse kanter for et halvt århundrede siden med en særlig forkærlighed, der undertiden

grænsede til det maniske, blev bankede imod stolper af enhver art, men til forældrenes forsvar må man på det kraftigste understrege, at den samme strenge opdragelse i sin tid var blevet dem selv til del, og at afstraffelsen på det tidspunkt, da Hans Hansen-Skagen var barn, allerede havde fået karakter af TRADITION! - Desuden vil det være forkert at bruge nutidens normer og moral overfor en fortid, der hyldede helt andre principper og dyder, og som på ingen måde kunne anse, hvad de foretog sig som noget særligt grusomt eller forbryderisk. De bulede og skrammede hoveder man i dag finder på personer fra denne egn, ser vi jo heller ikke som udtryk for, at en djævelsk plage er overgået dem i form af en altfor streng opdragelse, men vi glæder os over, at en egenart - en slags fysisk dialekt - er overlevet til i dag, trods den moderne tidsalders skændige forsøg på fremmedgørelse og informationsstrømmenes hensynsløse uniformering af hverdagsmennesket og dets individualistiske særpræg.

På den anden side er der selvfølgelig også de rå traditionalister, som med et par præster i spidsen for en broget flok af det, vi kan kalde 'de almindelige danskere' harselerer over, at de gamle opdragelsesmetoder, eksemplificeret i midterstolpebankningen af Hans Hansen-Skagen, at disse traditioner på nogen måde skulle kunne resultere i skader af nogen som helst art. 'Man skulle langt hellere se på den opdragende effekt af hård korporlig afstraffelse, så vil man opdage hvorledes enhver lærer at passe sit, - ikke som voksen bliver revolutionær eller kommunist eller endda arbejdsløs og tilmed lærer ved vedholdende at blive banket gul og blå fra morgen til aften at regne og stove og ikke mindst at tale flydende dansk!' - Hedder det. - Deres argumenter lyder i øvrigt som følger: 'Når batterimaleren er så elsket og beundret og bliver brugt som eksempel imod en god gedigen opdragelse, er det fordi det efterhånden kun er en snotforkælet ungdom af akademikere, pædagoger, kunstnere og femte-kolonne-kommunister, der bestemmer, hvad vi skal se i fjernsynet, og hvad folk skal mene. Havde Hans Hansen-Skagens far da bare været mindre blødsøden overfor sin knægt, så var vi andre sluppet for hans uforståelige sjaskeri og alt det ragelse, der hober sig op på kunstmuseerne, og vi havde tilmed fået en nyttig grisepasser, der passede sit arbejde og holdt sit værktøj fri for batterisyre.' - Vi kan kun ryste på hovedet af disse pøbel-argumenter, og i vort stille sind fryde os over, at disse mennesker som straf for deres stupide holdninger får lov til over skatten at betale for alt det, de hader.

På den tid da Hans Hansen-Skagen var i konfirmationsalderen nåede begejstringen for batterier et hidtil ukendt klimaks. Overalt i og udenfor huset flød det med batterier og forældrene anede ikke længere deres levende råd. Faderen passede sine grise som hidtil, men de mange kemikalier fra batterierne skabte et uforudset problem. Grisene blev syge og vaklede uden retningssans på må og få over den syreholdige jord. De fik store væskende sår over hele kroppen og tænderne faldt ud en efter en. Deres klove blev bløde og svampede og

en underlig stank fulgte i kølvandet på dem. Endnu var der ingen problemer med at komme af med dem til slagterierne, men da efterhånden en særdeles dødbringende epidemi brød frem i Nordjylland og bredte sig til længere sydpå, begyndte man at blive opmærksom på svinene. De syge dyr blev hurtigt sporet til Hans Hansen-Skagen den Ældres lille landejendom, og især den kemikalieholdige jord blev undersøgt, - men uden resultat! - Vi må huske på, at vi befinder os i en tidsalder, hvor slige ting som levnedsmiddelkontrol og forurening endnu ikke var opfundet, så forholdsregler, som i dag ville være naturlige at sætte i værk, blev end ikke overvejet som muligheder. Svinene fik altså lov til at gå som hidtil, men Hans Hansen-Skagen den Ældre undgik ikke en forsmædelig påtale for dårlig røgtning af svinene, da en batterisyreholdig kæp blev fundet under sengen i hjemmet.

Som det ikke sjældent går, når blot man ikke har hastværk, ordnede naturen det fornødne, og mennesker og dyr tilvænnede sig de nye omgivelser. Epidemien døde ud, og Hans Hansen-Skagen den Ældres lidt skaldede og sårplagede svin vandt igen hævd som godt og mørt prima-kød - Ja, blandt grisepassere med forstand på den slags fandt man endda ud af, hvordan kemikalierne var skruet sammen, og en rasende produktion af kemikalieholdig svinefoder opstod og væltede inden længe ud fra et par kolossale foderstofcentraler i det nordjydske og varslede moderne tider for landbruget.

I denne periode opstod i øvrigt også de første malerier!

På den ene side og på den anden side

"Hans Hansen-Skagen var endnu en tæt bebumset knægt på bare seksten år med de karakteristiske flyveører og strithår og en uskyldighed overfor livet, der grænsede til det irriterende, - da han en dag fuldt optaget af som sædvanlig at slæbe batterier til hjemmet mødte naboens yngste datter, Lyac Anesen Skagen-Hansen-Skagensdatter, lige udenfor skellet, hvor grisepassergårdene støder op til hinanden. På det halve år, der var gået, siden han sidst havde set hende, forekom det ham, at hendes barm var vokset til en ligefrem overnaturlig størrelse. Den lignede slet ikke de slappe hængepatter, som hans mor gik rundt med, og som konstant havde en eller to unger hængende ude i spidserne, og heller ikke blandt grisene mente han at have set eksemplarer med et tilsvarende potentiale, og han havde endda kigget grundigt efter. Med opspilede øjne, der lyste af vantro forbavselse, gloede han derfor en tid lang på de kolossale udvækster, som den blomstrede bondekjole kun lige med nød og næppe dækkede. Batteriet, som han holdt ind til sit bryst, gled langsomt ud af hænderne på ham og eksploderede med et brag, da det ramte en sten ved hans fødder. Heldigvis kom Lyac Anesen Skagen-Hansen-Skagensdatter ham straks ilende til hjælp og lagde hele sin moderlige omsorg og store kyndige bondehænder i at tage sig af forbrændingerne på hans mave og ben efter batterisiren. Så godt forstod hun sig på dén pleje, at det fortælles, at batteriet ikke var det eneste der eksploderede den dag."

Beretningen har vi fra naboen, som boede på den modsatte side af den unge batterimalers fødehjem, - en ældre bondemand, Hans Hansen-Gejl-Skagen, der altid gik omkring med sin kikkert hængende om halsen, og som tilfældigvis netop på denne dag i kikkerten var i færd med at studere det fænomen, som havde fået den unge knægt til at tabe fatningen. Han har for familie og venner udmalet Lyac Anesen Skagen-Hansen-Skagensdatters iøjnefaldende karakteristika, og hvorledes hun forstod sig på at pleje, - men for ikke at trætte læseren med disse i grunden uvæsentlige biomstændigheder, vil vi stille og roligt springe hans lange og i sin nærgående detaljerighed yderst slibrige beskrivelse af den unge piges yndigheder over, og i stedet henvise til Hans Hansen-Gejl-Skagen-komiteens netop udkomne bog: **"Omringet af eksploderende batterier. - En 124 årig sexomans fantasier fra heden"**, - hvorfra også ovenstående uddrag er hentet (side 439).

Lyac og batteriinteressen faldt hurtigt ind i et fælles omdrejningspunkt hos batterimaleren, og de næste fem år - til han var enogtyve (enogtyve år og 127 dage for at være helt nøjagtig) - kredsede han uafbrudt om sin netop opdagede nye vinkel på kone og lidenskab.

Men ikke alle bød hans entusiasme for Lyac velkommen. Hans far tog sig dette bekendtskab meget ilde op, - Lyacs familie kunne nemlig kun opregne 4 generationer af grisepassere tilbage i slægten, og end ikke dette var i lige linje, - og det endelige brud med hjemmet var

nært forestående. Batterisuren på grisepasserkæppene kunne faderen til nød forklare som en lille drengs passeren ind i trodsalderen, parret med en fejlslagen tilpasning til omverdenens krav og den efterfølgende tilbagevenden og fiksering på et anal-sadistisk udviklingstrin med de ødelagte kæppe til følge. Bekendtskabet med Lyac, derimod, var en direkte fornærmelse, en krigserklæring fra sønnens side, det overlagte og ondskabsfulde angreb fra en halvvoksen knægt, der kun ville sin far ondt. Således måtte Hans Hansen-Skagen den Ældre forstå sin søns seneste interesse, og han forberedte sig på det endelige opgør ved at slå sine svin mere end sædvanligt. Til det sidste forsøgte moderen en forsoning, men en uheldig bemærkning, som Lyac efter sigende helt spontant skulle have udtalt en stille sommeraften ved bordet kun en månedstid efter deres minderige møde ved skellet, bragte gemytterne uhjælpeligt i kog. Da det møre svinekød kom ind i stuen for tredje gang omkranset af gulerødder og ærter af egen avl fra køkkenhaven, skal den afgørende - og ikke blot af 'traditionalisterne' stærkt kritiserede - skæbnsvangre ytring netop have angået svinekødet. Det siges nemlig, at hun, da fadet var nået hen til hende, med rynket næse uden videre udbrød: "A' er et' mier solten!", - hvorefter Ane Anesen-Hansen-Skagensdatter brød hulkende sammen.

Vi må huske på, at vi befinder os helt ude ved Vesterhavet i det nordlige Jylland ved århundredets begyndelse - eller deromkring, - at familien Hans Hansen-Skagen i sin grundvold bestod af en helt igennem kernesund struktur af velgennemprøvede skikke og faste rytmer, der næppe nogensinde havde eller ville forandre sig, - og ikke mindst at ytringer, der på en eller anden obskur måde kunne tolkes, så de indvolverede de traditionelt kvindelige attributter på disses altdominerende hjemmebane, det veldækkede bord - såsom omtalte afvisning af svinekødet, - alt dette (og meget mere til) gør Lyacs kommentar til en fatal brøler, et utidigt indfald af ungdommeligt hovmod og en ung oprørske piges egoistiske lytten til sine egne ukontrollable behov, - og det er kun yderst forståeligt, at Ane Anesen-Hansen-Skagensdatter straks efter det første voldsomme følelsesudbrud styrtede ind i sin systue, låste døren og lagde sig i sengen med en langvarig depression.

Pro-Lyac Anesen Skagen-Hansen-Skagensdatter-fløjen har forgæves forsøgt at skjule dette faktum ved for det første at nedtone bemærkningen med henvisninger til mindre væsentlige detaljer, som går ud på, at der inden hovedretten med svinekødet allerede havde været to forretter rundt, som Lyac pligtskyldig havde taget af, og at hun ganske kort tid forinden var blevet beværtet med kiksekage og smørkringle med flødeskum og marcipan - en specialitet fra egnen, - samt at hun på grund af griseskandalen, der endnu sad dybt og nagende hos den lille grisepasserfamilie, at hun af den grund netop viste sin gode vilje ved de første to lejligheder, fadet kom rundt, hver gang at tage to store stykker flæskekød med svær, som hun uden hensyntagen til mængden af fedt eller brusk på de respektive stykker ganske ligefrem tog i rækkefølge fra fadet uden at fiske. - Detaljer man naturligvis må springe let henover med

en overbærende hovedrysten. De rokker på ingen måde ved billedet af en uopdragen pige, der lader hånt om alle gode traditioner.

For det andet benytter visse ekstremistiske elementer fra denne fløj sig af direkte historieforfalskning for at forskønne indtrykkene af deres idol. Påstandene om råkogte ærter og gulerødder med orm i er blot ulykkelige eksempler på denne for al forskning så ødelæggende fastlåsning i subjektive præferencer. Vi kan med disse folk in mente glæde os over Kurt Kurtsens netop færdiggjorte rapport, der ved utallige eksempler og ved hjælp af en lang række interviews med mennesker fra egnen med al tydelighed har godtgjort, at Ane Anesen-Hansen-Skagensdatters kogekunst var fuldkommen upåklagelig til langt op i årene, indtil hun på den fatale regnvejsaften i marts 1922 forgav 45 gæster i et forsamlingshus nord for Thisted. - Det vender vi tilbage til!

Umiddelbart efter, at Ane Anesen-Hansen-Skagensdatter havde forladt bordet til fordel for systuen, fulgtes begivenhederne op af den obligatoriske stolpebankning af Hans Hansen-Skagens yngre søskende, da den genstridige søn selv formodedes at være blevet for gammel og tung til den form for afstraffelse, og da det ikke forekom faderen passende at bruge Lyac, der jo trods alt måtte regnes som gæst, til formålet. Men efter ganske kort tid var der ikke flere små hoveder at banke i pælen, og Hans Hansen-Skagen den Ældre var end ikke kommet sig halvt over den fornærmelse, som hans kommende svigerdatter havde slynget imod ham og hans kone, deres slægt og alt, hvad de fandt helligt. - Vi kan uden videre tage dette som et meget stærkt indicium på rigtigheden i Dr. Klitchmums formodning om, at batterimaleren, Hans Hansen-Skagen, kun havde 11 og ikke, som det ofte er blevet hævdet, 33 søskende. Når man tager i betragtning, at Hans Hansen-Skagen den Ældre i de senere år havde mistet en del i ungdommelig kraft på grund af den megen slid med svinene og på grund af påvirkningerne fra den syreholdige jord, kan han umuligt have haft ret meget energi til overs, - som det jo forlyder, at han havde på det pågældende tidspunkt, - efter hele 33 midterstolpebankninger. Ganske vist imødegår Kurt Kurtsen dette argument i sin bog, "**Midt i en søskendeflok - Var batterimaleren nummer 22 ?**", hvor han plæderer for, at Hans Hansen-Skagen havde 21 ældre søskende, som alle var flyttet hjemmefra, inden nærværende episode fandt sted. Men for at regnestykket skal gå op, må Ane Anesen-Hansen-Skagensdatter have haft hele to ottelingefødsler samt en femlingefødsel, inden batterimaleren kom til verden, for det vides med sikkerhed, at Hans Hansen-Skagen så dagens lys allersenest tre år efter, at forældrene første gang mødte hinanden. Lader man jomfrufødsler ude af betragtning, synes dette regnestykke vanskelig at forene med de nyeste landvindinger indenfor sandsynlighedsberegning, der forsikrer, at Universet hverken er gammelt nok, stort nok eller rummer nok beboelige planeter til at blot et enkelt tilfælde af ovennævnte grad af fertilitet med rimelighed kan siges at have fundet sted, - end ikke ude ved vestkysten, hvor det var almindeligt i hine dage at få særdeles mange børn. Forkorter man svangerskabsperioden med

en seks-syv måneder, omgår vi ganske vist dette problem, men vi opdager meget snart, at vi dermed har viklet os ind i en række ligeså alvorlige - for ikke at sige umulige - problemer, som næppe heller lader sig løse med det første. - Min egen artikel desangående "**Er sandsynlighedsberegning andet og mere end en uendelig opremsning af usandsynlige tilfældigheder ?**", hvori det prisbelønnede afsnit "**Sandsynlighedsberegning, religionens sidste chance**" forekommer, - denne artikel giver en uddybende redegørelse for alle de vanskeligheder og farer en sådan hypotese uvilkårligt fører med sig.

Vi skal naturligvis ikke stille os an som dommere i denne tvist, der trods alt har åbenbaret flere problemer, end den har løst, men blot lade os nøje med den simple konstatering, at sandsynligheden for Kurt Kurtsens teori bygger på et umådelig spinkelt grundlag, der næppe bliver større af Hans Hansen-Skagens egne ord, som fortæller, at han selv var den ældste i søskendeflokken.

Nu fulgte den berømte sætning: "Æ' gjø dæ auweløys, knæijt! - Sie ou komm astei, ou ta di utaknæmmelie fruentemmer mei dæ!", som siden er blevet folkeejendom.

Vi ved ikke, hvor parret sov den nat, men vi ved fra en omrejsende gøgler, der tilfældigvis befandt sig i området, at der hen ad morgenstunden den pågældende dag kom gående to unge mennesker ad landevejen imod Thisted, og at de ligeledes efter konturerne at dømme meget vel kunne tænkes at være det udstødte kærestepar. Vi har lov til at antage, at det er vores par, der er tale om, for gøgleren - en notorisk lystløgner og lommetyv fra egnen - var hverken synderlig beruset den morgen, - (ved vi fra en kilde, der foretrækker at være anonym), - ligesom han bedyrer, at hallucinationerne fra dagen i forvejen havde fortaget sig.

Nu vil den officielle legende, at de to straks og uden omveje skulle være draget til 'Skagensminde', bedsteforældrenes gård på mødrenes side, men intet taler for en sådan beslutsomhed hos det nyforelskede par. De 37 steder, hvor græsset har lagt sig langs ruten, er i folkemunde blevet ensbetydende med ligeså mange lykkelige hyrdetimer, og Kurt Kurtsen har i ovennævnte bog ikke været sen til at udnytte dette som et kærkomment eksempel på familiens meget stærke trang til at avle. I det hele taget har denne græsrodslegende, - om man så må kalde den, - efterhånden helt fortrængt den officielle legende, og vi kan desværre dermed endnu engang konstatere, hvorledes pøbelens tankegang i disse uheldsvangre og i alle forhold så ulykkeligt demokratiserede tider sniger sig ind i forskningslokalerne og på laboratorierne og driver gæk med mangt en hæderlig videnskabsmand. En sådan overdrivelse kan en forsker naturligvis ikke tage for gode varer, hvor gerne han end ville tillægge sin helt den hævdede virilitet, men han må udelukkende holde sig til de 14 gange, som Hans Hansen-Gejl-Skagens kikkert - efter de nyeste resultater - med sikkerhed kan bevidne.

Hans Hansen-Skagen den Ældste, der som sagt var batterimalerens bedstefar, egnens pantelåner par excellence og efterhånden også en meget rig mand, var med årene blevet lidt af en excentriker. Hans underlige påfund og ekstreme samlermani vil både betage og frastøde den, der beskæftiger sig med hans senere liv. På den anden side må vi huske på, at det i Thy-egnen var fuldkommen normalt at være sær, når man blev gammel, - så normalt at Katrine Ane Hansen-Skagensdatter, der i sin alderdom aldrig blev kaldt andet end Sære-Katrine, netop havde vundet sig dette øgenavn på grund af sin vedvarende fuldkommen normale levevis. Hun sagde ikke altid og i enhver sammenhæng som sine aldersfæller, at ungdommen var noget pak, som ikke levnede de ældre nogen respekt, noget de kunne påvise, hver gang de gik i kirke og en ung knægt udefra med langt hår og scooterstøvler havde taget deres plads, - og hun gad ikke ret længe ad gangen skændes med andre oldinge om minder, som ingen af dem alligevel kunne huske eet ord af. Hun havde end ikke nykker som at gemme udgåede femkronesedler under flakoner eller i gamle bøger kun for at glemme stedet igen dagen efter og beskyldte naboen for at have stjålet pengene, og hun fantaserede ikke om en pakistansk familie, der boede på loftet og larmede, når hun skulle sove. - Hun var derfor helt igennem en gåde for sine medmennesker. - Når vi nævner dette menneske, der absolut ikke er nogen heldig repræsentant for egnens tradition og mentalitet, er det fordi, vi ved, at hun mere end een gang passede den spæde Hans Hansen-Skagen, når midterstolpen skulle repareres, eller når Hans Hansen-Skagen den Ældre i sin store kærlighed til naturen og til dyrene lod svinene have forrang i den lille stue og i sengene. - Det var før pandaerne, babysælerne og delfinerne invaderede de danske dyreforkæmperes hjerter, og med al deres eksotiske pragt, deres uhyrligt store hjerner og overmenneskeligt nuttede snuder fik os til at glemme vor egen danske kreaturbeholdning, der vandsmægtede i staldene, og i stadig mindre båse og bure mistede deres illusioner om et godt og værdigt liv og langsomt faldt sammen uden lyst til eller mulighed for at kæmpe sig op på niveau med de udenlandske dyrs forjættede tilværelse, mestendels i pomp og pragt.

Sære-Katrine passede altså den lille Hans Hansen-Skagen, og vi kan ikke undre os nok over dette mysterium, at denne i enhver henseende meget anderledes gamle dame, fik overdraget det spæde barn til pasning og forplejning. Mange senere nykker og unoder, som batterimaleren satte sig i hovedet, kan vi uden videre tilskrive påvirkningerne fra Sære-Katrine.

I den anden ende af skalaen og mindst ligeså gal, som Sære-Katrine var ved sine fulde fem, - men altså i almindelighed anset for mere normal end hende, - har vi Hans Hansen-Skagen den Ældste. Vi aner, hvorledes manien med at samle på udvalgte automotive komponenter må være gået i arv fra den gamle Hans Hansen-Skagen til det senere så berømte barnebarn - (muligvis i form af et særligt samler-gen), - når vi træder ind i de hyggelige stuer på gården 'Skagensminde'. Straks overfaldes vi nemlig af et utal af helt ens mekaniske anordninger, som

optager pladsen på hylder og på kommoder, i vindueskarmene og i det særlige store glasskab med indbygget lys, som Hans Hansen-Skagen den Ældste havde ladet bygge for de penge, han havde modtaget for det uheldsvangre digebyggeri i den nu hedengangne nabobygd. - (Den udstoppede gris med de kulørte neonlys om halsen, der efter sigende stod i midten af dagligstuen, og stadig kan beses af interesserede Hans Hansen-Skagen den Ældste-tilhængere på Thisted Museum, var en gave fra Hans Hansen-Skagen den Ældre til svigerfaderen på dennes 60-årige fødselsdag. Den er bemærkelsesværdig, fordi den er det eneste bevarede udtryk for, at batterimalerens far trods alt også ejede en - omend kun sjældent blomstrende - kunstnerisk åre.) - Hans Hansen-Skagen den Ældstes passion var 45 millimeter DMOC Weber-dobbelt-karburatorer, og hans samling var vel på dette tidspunkt Jyllands største af den omtalte model. Desværre blev samlingen splittet ved hans død i 1915, og en stor del rustede simpelthen op på hølfter og i udhuse. Først da man i midten af dette århundrede fandt ud af at anvende disse i sig selv meget kunstneriske og yderst dekorative objekter til andet og mere end som pyntegenstande i stuerne, kom de atter til ære og berømmelse, blandt andet i form af yndede tuningshjælpemidler til unge knægte på egnen og deres Ford Angliaer.

I dag må man dog først og fremmest regne denne lidenskab for en særlig niche i morfaderens mere almene interesse for uhåndterlige dimser og dippedutter, og hele gården var da også fyldt op med alt muligt underligt jern og skrammel, som endnu ikke har fundet nogen anvendelse. - (En undtagelse mere er den lille elektroniske chip, som blev fundet i en tobaksdåse i 1972, og som passede fortrinligt til den computer, der fornylig slog verdensmesteren i skak.)

Det er fascinerende i vore dage at gå omkring på gården og betragte alle de underfundige og for nogles vedkommende ganske indviklede apparater, som står og flyder på hver en meter af den store gårdsplads eller ligger og gemmer sig på lofter eller i staldene, og man ryster uvilkårligt på hovedet af den gale mand, der har samlet alt dette til sig; for hvilken grund kunne han vel have til at skulle eje disse ting, der først for en fjern fremtid har fået en slags mening, - og de andre ting: Ubrugelige, kun lidt kønne anordninger, der ikke giver vore dages forskere andet end grå hår på hovedet!

Hos bedsteforældrene boede nu de næste to år Hans Hansen-Skagen og hans højt elskede Lyac. Dagligt hjalp de den gamle mand med at samle ind af ting, som de enten fandt på markerne eller byttede sig til ved nabogårdene, og især stakken af batterier voksede betydeligt. Når de ikke samlede ind, spåede Ane Anesen-Anesdatter dem en stor fremtid. Fremtiden ændrede sig nok en smule fra dag til dag, men alt i alt forblev bedstemoderen tro overfor de lyse udsigter og forankrede dem som et fast holdepunkt for sine i almindelighed flyvske forudsigelser, og hverken Lyac eller Hans Hansen-Skagen drog den gamle kvindes træfsikkerhed i tvivl desangående. Hun kunne næppe vide, hvor meget ret, hun skulle få for

sin dattersøns vedkommende, - mens hun dog i Lyacs tilfælde tog grumme fejl! - Mennesker med forstand på spådomskunst, regner det i øvrigt for bemærkelsesværdig fint at holde sig indenfor denne 50 procent-margen og tager den islandske vølv (eller vrøvle?) som et eksempel på en ekspert, der kun sjældent når så langt op. Men en videnskabelig forsker, der vil tages alvorligt, kan naturligvis ikke tillægge disse resultater nogensomhelst værdi, da de udelukkende bygger på den simpleste form for overtro, og han må ligeså naturligt pure afvise - eller helt fortrænge, - at der hér kan være tale om parapsyriske evner. Derfor vil jeg fremover anmode læseren - og ikke mindst mine kolleger på området - om, hver gang fænomenet 'spådomskunst' eller beslægtede ord dukker op i denne biografi, kun at forstå dem som udtryk for en særlig praksis, der på Thy-egnen har udviklet sig til intet mindre end TRADITION, og dermed er blevet en integreret del af folkesjælen (hos disse primitive mennesker), - og IKKE tillægge forfatteren af nærværende værk nogensomhelst forbindelse i opfattelsen med de uhyrligheder, der hen ad vejen dukker op.

Ane Anesen-Anesdatters bog **"UFO'er og Marsmænd - Julemanden findes!"** havde solgt fint inde i Thisted by, og hun håbede med undertitlen at kunne blødgøre de mange indremissionske modstandere, som hun med tiden havde forskaffet sig. Det lykkedes desværre kun meget dårligt, for forlæggeren, der ingen forstand havde på overnaturlige fænomener, men en hel del på hvad hans bysbørn ville købe, havde ladet samtlige illustrationer i bogen udskifte med billeder af nøgne damer i kompromitterende stillinger med påklistrede antenner i panden. Bogen solgte som varmt brød til trængende ældre bønder og især til indremissionærerne, der alle måtte have et eksemplar som bevis på byens tiltagende usædelighed. Alt dette ved vi fra de opgjorte dødsboer og fra undersøgelser af samtlige reoler i missionshusene i Thisted by, hvor flere hundrede slidte eksemplarer vejer tungt i samlingen og kun overgås af Luthers katekismus. - De sidste har dog ikke som de første alle illustrationssiderne klistret til med fedtet stads, og vi må formode, at de i enhver henseende altid så betænksomme indremissionærer har villet skåne deres børn for behendtskabet med de særdeles pornografiske billeder ved på den måde at klistre dem sammen. En nylig foretaget analyse vil vise, om vi har ret i den formodning!

Ane Anesen-Anesdatter, der i forvejen var berygtet for sine heksekunster, blev nu også betragtet som et fordærvet kvindemenneske med hang til en hvilkensomhelst syndefuld last, der kunne udtænkes, og inden længe fik egnens dygtigste rygtesmede, - der aldrig gik uvirksomme omkring eller sad med hænderne i skødet, men hellere digtede en historie på skrømt, når det var agurketid, og egnen tørstede efter skandaler, end de lod sig nøje med at sidde for sig selv i køkkenet og fundere over tilværelsen og deres egne ynkelige eksistenser, der så at sige kun holdtes oppe ved at suge liv af andres ulykker. I øvrigt en slags idealister, der ikke som deres kolleger på området, journalisterne, lod sig nedlade til at gøre deres

sygelige sladrevenhed til en profession, og det tjener dem trods alt til ære. - Disse eksperter i andres liv fik lynhurtigt brygget en historie sammen om et bordel på 'Skagensminde', hvor Hans Hansen-Skagen den Ældstes mange underlige ting og mystiske anordninger tjente som avancerede redskaber i fuldbyrdelsen af den ene lystne heksesabbat efter den anden. - Illustrationerne på denne side vil vise at Lyac ikke hjalp hende af med dette ry. - I sit forhold til vores batterimaler inspireredes Lyac tilmed af historierne, og vi må antage, at da forholdet mellem dem endelig bryder sammen tre år senere, er grunden snarere legemlig udbrændthed hos vores helt end den begrundelse, som hidtil har præget forskningen, og som skal bestå i en opstående ny bevidsthed om en homoseksuel tilbøjelighed. Er vort materiale desangående sandt, - og Hans Hansen-Gejl-Skagens kikkert kan igen tages som et sikkert vidnesbyrd, - skulle det ikke være menneskeligt muligt at have tilbøjeligheder af nogen art tilbage efter fem års opslidende eksperimenteren med Lyac Anesen Skagen-Hansen-Skagensdatter.

Der blev dog også tid for Hans Hansen-Skagen til en del malerier i disse år. Det ved vi fra fundet af et staffeli og en række brugte pensler, som fornylig dukkede op på 'Skagensminde'.

Hans Hansen-Skagen lærte om ikke andet på de to år hos bedsteforældrene at samle endnu flere batterier, ikke at stille sig tilfreds med batterierne alene, og af sin mormor at se lidende, men stolt ud. De sidste to ting glemte han imidlertid hurtigt igen, og kun batterierne forblev for ham en evig kilde til glæde og fornøjelse. Lyac fornøjede sig også. Indimellem fornøjede hun sig endda rigtigt meget med hvem, der gad fornøje sig med hende. Således fornøjede de sig hver især, som unge par jo gør det og levede så sorgløst, som deres unge fornøjelige sind lod dem det muligt.

En del af fornøjelsen bestod uden tvivl i virkeliggørelsen af en drøm, som de begge igennem lang tid havde syslet med, nemlig i udvekslingen af erfaringer med andre ligesindede unge.

'Batterierne, kunsten og seksualiteten' kunne jeg udmærket have kaldt dette afsnit. Men jeg kunne med lige så stor ret have kaldt det 'Eventyr og kommunisme', hvis det havde været min agt at give dette afsnit et selvstændigt navn. Det er det ikke, - (omend det lå mig på sinde til langt ind i udgivelsesfasen, inden jeg efter en længere diskussion med min forlægger besluttede at droppe tanken. Det var noget med symmetrien i kapiteloverskrifterne og - åbenbarede det hen ad vejen - et spørgsmål om ikke at dvæle for meget ved denne periode i batterimalerens liv, der formodedes at kunne støde eventuelle potentielle købere af biografien med tilknytning til miljøet langs vestkysten.) - Jeg vil som sagerne står derfor nøjes med at beskrive, hvorledes de to endelig kom til byen, - tilskyndede af mormoderen, der i enhver henseende var en modig og stærk kvinde - omend en smule naiv og godtroende, - en kvinde, der selv havde vovet turen ind til Thisted by, men samtidig oplevet og følt på sin krop, hvordan byen fordærver folk, nemlig, - som vi har set det, - da hendes forlægger bedrog hende med de famøse billeder, som kostede hende hendes ganske vist i forvejen blakkede

anseelse, men dog til gengæld gav hende godt med penge i provision, - denne stærke, gode, gamle kvinde havde sørget for, at mælkekusken, der kom en gang om ugen, for en mindre betaling - efter sigende bestående af et gratis besøg hos en thailandsk narkoluder, hvis navn endnu den dag i dag fortaber sig i dunkle tåger, (men der arbejdes målrettet og samvittighedsfuldt på en opklaring af sagen!), - denne kusk skulle tage dem med ind i det forjættede Thisted, hvor alle muligheder stod åbne, kunstnerne flokkedes på torvet, berusede af spiritus, piller og hård narkotika, fløjtende med pensel og palet i hænderne, i evig kappestrid om, hvem der kunne male det smukkeste portræt, det flotteste marinebillede eller det mest levende... batterimaleri.

Det første unge menneske, de traf inde i den stærkt trafikerede, meget støjende og osende by, hvor en gadedreng gik og solgte aviser, tre butikker på een gang havde åben, og en fuld mand dinglede ud af et værthus med et batteri under armen, - det var såmænd den langhårede avantgardist og frankofil med det bibelske navn Lucas. Lucas var dengang 25 år og allerede kendt i en snæver kreds af øldrikkende og cigarrygende ynglinge, der så op til ham, dels fordi han kunne stave og derfor kaldte sig digter, og dels fordi det var in i Thisted på det pågældende tidspunkt både at kunne stave og samtidig kalde sig digter. Desuden havde han den usvigelige fordel, at han var ældst i kredsen og proklameret homoseksuel, hvilket æggede hvemsomhelst uanset alder og køn, resulterende i et utal af kønssygdomme som han plejede med omhu og rundhåndet delte ud af til alle, der gad røre ved ham. Samtidig havde han denne forunderlige evne til i enhver sammenhæng at kunne sige et eller andet fikst ved at bytte om på ordene, så sætningen kom til at lyde digterisk og fransk - eller ihvert fald meget anderledes.

Denne Lucas var det altså, som batterimaleren og hans Lyac mødte en varm forårsdag før århundredskiftet inde i Thisted by på en af de utallige restauranter i fransk stil, der havde facade ud mod den 24 meter lange gågade, ligeledes i fransk stil, som hver fredag aften gjaldede af glade unge mennesker på vej til fest, men som lørdag morgen igen ligeså naturnødvendigt altid lignede slagmarken efter slaget ved Verdun med sine væltede bænke, træer revet op med rode, fliserne oversået med knuste ølflasker og udslåede tænder, og fra den ene ende til den anden stanken af blod, pis og opkast.

Straks man trådte ind i det tilrøgede lokale, blev man mødt af en hørn af opium og cider, og en meget lille dværg med høj hat og meget korte ben slingrede fra bord til bord med sit lilleput-staffeli under armen. Lucas stod som sædvanligt ved det runde stambord omgivet af skæve og berusede teenagere, der lyttede med betagelse, når han fremsagde et vers efter hovedet, afsluttet af et angiveligt fransk navn, der skulle have æren for inspirationen og efterfulgt af et bragende bifald fra tilhørerne. Men da Hans Hansen-Skagen og Lyac trådte ind, blev der helt stille ved bordet, for der kom kun yderst sjældent fremmede i restauranten. Derimod plejede der hver dag på denne tid at komme en horde fiskere til i ildelugtende

kedeldragter fra det nærmeste værtshus, som havde for vane at banke de unge mennesker til plukfisk, imens de råbte narkomaner og bøsserøve til dem. Man kunne dog udmærket undslippe dem, for de var hverken særlig hurtige på grund af deres ølmaver eller særlig kvikke i pæren, når de unge mennesker spredte sig i flere hold eller løb i zig-zag, og inderst i lokalet var der en smal dør, som deres af-stolthed-over-at-være-fiskere brede arme ikke tillod dem at komme ind af. Var man for beruset eller for skæv til at rejse sig, kunne man desuden undgå tæv ved at tilbyde dem opium eller hash, som de straks røg og lige med det samme blev fuldkommen passive af.

Nu ville skæbnen altså, at vores batterimaler og hans kæreste kom ind i restauranten på det pågældende tidspunkt, hvor det var allermest farligt for de unge mennesker ved bordet. I ti sekunder var der total tavshed i lokalet, når man ser bort fra dværgen, som ræbede uafbrudt ved synet af det nyankomne par, af hvilke Lyac endnu engang betog ved sit overmål af yndigheder, og tjeneren, der kom ilende imod dem, smilende og grædende af lykke. Endelig brød Lucas stilheden af med et digt, som Hans Hansen-Skagen i en snarrådig bevægelse udødeliggjorde ved straks efter at skrive det op på en serviet. - I øvrigt den eneste serviet som undslap nazisternes jagt på kunst i det nordjyske, idet de ikke havde sans for sprogets umådelige storhed og ikke anede hvilket geni, der stod bag penneføringen. - Lyac ilede imens ligeså snarrådig ud på herretoilettet med dværgen, som til gengæld for hendes gavmildhed udødeliggjorde hende med det nu verdensberømte portræt - "Madonna med de usædvanligt store attrubutter", - som i dag hænger på Louvre.

*Æggende ubændige vesterhaw,
beskinnet, bestrålet, besjælet
af bundgarnstrawlere og tyskere taget af strømmen.
Vandmanden under min fod blævrer som gelé
og slubrer lystigt i takt til strandkantens evindelige frem-og-tilbage
Skriiii, skriiii
siger mågerne,
kværner som stikkende ligtorne i mit skæve hoveds langsomt arbejdende hjerneceller,
mangedobles og får mig til at kaste op*

Endelig egnskendt

Lucas, - havde Hans Hansen-Skagens mormor forudsagt, - skulle blive batterimalerens springbræt ind i stjernernes snævre kreds. Vejen skulle ligge åben for ham frem imod den helt store berømmelse, og succes skulle følge på succes i en stadig mere omsiggribende karakter indtil den højeste tinde var besteget og besejret. Alt dette skulle ske indenfor et par år, - to små ubetydelige sølle år skulle gå, og Hans Hansen-Skagen ville være EGENSKENDT!

- Hvorledes kunne den gamle dame gætte så rigtigt? Vi må til stadighed undres og betages af hendes forunderlige evne til at gætte sig på sporet i denne så betydningsfulde sammenhæng. - At hun samtidig placerede sit barnebarn med hermelinkåbe og krone på hovedet, idet hun regnede med, at han ville blive konge over Vendsyssel i stedet for batterimaler gør kun et lille skår i denne fantastiske forudsigelse, som mine kolleger indenfor matematikken giver et helt utroligt 12:1 i sandsynlighed for at kunne gættes. Hvis vi leger lidt med tanken, skulle man altså have hele tolv Ane Anesen-Skagen spådomme, før det ville være rimeligt at antage, at hun ramte plet, - Og hun formåede det i første hug! - Eller, hvad der trods alt forekommer mere usandsynligt, Hans Hansen-Skagen skulle, hvis han havde haft tolv bedstemødre, - (eller simpelthen blot havde været bekendt med tolv tilfældige spåkvinder; familierelationerne spiller nemlig ingen rolle i den forbindelse,) - som hver især havde åbenbaret deres bud på fremtiden, ud af disse mange muligheder have valgt den eneste rigtige - nemlig den med den lyse fremtid. - Men på den måde synes præstationen i højere grad at være Hans Hansen-Skagens end en fantastisk spådom fra den ene bedstemor, som ramte plet. Og det var jo dog udelukkende hendes fortjeneste. - Vi kan vende og dreje denne storslåede bedrift på utallige måder, men den bliver dog ikke nemmere at forstå af den grund, hvordan vi end forsøger at anskueliggøre og sætte billeder på indholdet.

Lucas levede af ingenting. Var man kunstner og ville man have sin kunst taget alvorlig af et kræsent publikum, måtte man lære sig at gå sulten i seng. Dernæst måtte Hans Hansen-Skagen øve sig i at være beruset det meste af tiden, og han måtte lade sit skæg gro eller købe et falskt overskæg som de andre i kliken. - Kun en enkelt ud over Lucas havde haft held og alderen på sin side med sit eget. - Desuden måtte han lade Lyac gå på omgang i kredsen, hvilket var den eneste naturlige måde at komme sammen på i et kunstnerkollektiv, bedyrede man, - og da Lyac straks stillede sig til rådighed og tillige tiggede om endnu en omgang eller to, inden de forlod restauranten, blev det eenstemmigt vedtaget at parret kunne flytte ind i deres fælles lejlighed, så snart de allesammen var i stand til at forlade etablisementet.

Hans Hansen-Skagen glædede sig usigeligt over sit nye liv. Skægget voksede som det skulle, Kliken aflastede ham efter bedste evne med hensyn til Lyac, og sprut og hård narkotika var der nok af i Thisted til, at han følte sig veltilpas. Han kendte kun beruselsens lykke fra syredampene fra batterierne, - de mange påfyldningspropper under hans seng i

barndomshjemmet taler for sig selv, - og det betog ham, at man kunne tylle, sniffe og ryge, som man ville, uden at man straks blev blind, og blodet stod fra alle åbninger, huden bulnede op, og håret faldt af. - Nå, alt sammen er jo på en eller anden måde et spørgsmål om kvantitet, og Hans Hansen-Skagen fandt hurtigt ud af, at generne indfandt sig, når blot han satte tempoet op, blev ved uden ophold og havde den fornødne tålmodighed med hensyn til virkningen.

En anden meget vigtig egenskab og en forudsætning for, at batterimaleren kunne deltage i samværet i restauranten, var at han lærte sig diskussionsteknik. I begyndelsen klarede han sig med en gammel grisepasserkæp, som han havde bragt med fra hjemmet, og den syntes han selv var vældig god til at give ham ret i de allerfleste tilfælde. Desuden knejsede der i caféen flere stolper med udskæringer og spidse kanter, som kunne bruges, hvis man ikke kunne blive enige. Desværre mente man ikke i kunstnerkollektivet, at de traditioner, han havde ført med sig fra bygden, havde nogen gyldighed i de nye omgivelser. En overgang overvejede han derfor at slå sig sammen med fiskerne fra værtshuset, der i mangt og meget mere lignede ham selv, men her måtte han til gengæld lære sig både at tale uforståeligt, uafbrudt at prale i alle sine bevægelser og i de stumper af ord, som måtte blive forstået, og desuden at indøve sig den spastiske gangart, hvor man lod sig synke i knæ for hvert skridt for at indicere og forstærke hængerøvslooket, og hvor man samtidig brugte armene som vægtlodder à la en meget langsom pingvin. Det vanskeligste ville dog afgjort have været til fuldkommenhed at mestre den kunst at lægge sit ansigt i de utroligste folder og forvredne stillinger, som på overbevisende måde både udstrålede stolthed, dumhed og pral, men på en sådan måde, at man fulgte rytmen i de andre fiskeres forvredne mimik. - En forkert forvreden bevægelse kunne i den sammenhæng være katastrofal! - En mindre væsentlig detalje var det, at han jo nok også burde tage hyre på en kutter.

Til alt held for kunsten og batterimaleriets udvikling valgte Hans Hansen-Skagen at blive, hvor han var. At diskutere og holde fast på en mening i op til tre timer ad gangen ved brug af de mest uhyrlige argumenter og i pressede situationer at benytte sig af lange passager af intetsigende remser tilsat endnu længere fremmedord, fortrinsvis af egen opfindelse, den lektie lærte han efterhånden. Det var også alt, hvad han behøvede. At huske meningernes indhold til en diskussion af et lignende indhold dukkede op igen en anden gang var komplet ligegyldigt, endsige huske sine egne meninger fra modsatte holdninger i den hensigt at forsvare dem på ny. Det blev anset for håbløst gammeldags og særdeles 'borgerligt', hvis man tilfældigvis kom til at holde på det samme to diskussioner i træk. - Således kender vi også teknikken fra det videnskabelige forum indenfor humaniora, og vi må anse denne nye lærdom for et væsentligt skridt i den rigtige retning imod berømmelsens tinder.

Desværre må vi hér nok pille en illusion - eller to - ud af hovederne på alle de homoseksuelle Hans Hansen-Skagen-tilhængere, der fortsat hæfter sig ved, at det ikke kun var Lyac, der gik på omgang i kredsen af unge avantgardister, idet de hentyder til batterimalerens eskapader med især Lucas. Faktisk ved vi nu, at de allesammen gik på omgang efter tur - og ikke så få gange gik der kludder i regnskabet. Det beviser tydeligt det nye materiale, som Hans Hansen-Gejl-Skagen komiteen er nået frem til. Deres påvisning af, at Hans Hansen-Gejl-Skagens kikkert i virkeligheden var en meget tidlig version af et spejlrefleks-kamera med zoom, - som han havde købt af batterimalerens bedstefar, - har været af uvurderlig betydning for forskningen i den seneste tid, og gamle fordomme har måttet tages op til revidering, ligesom forlængst vragede sandheder har måttet efterses endnu engang.

(Det er selvfølgelig højst mærkværdigt, at man først for nylig har afsløret denne i sig selv indlysende kendsgerning, at kikkerten var et kamera med zoom, men fremfor at undres og - hvad gud forbyde - med tiden lade sin undren forvandles til hård kritik imod videnskaben som sådan over en ubetydelig bagatel, der jo trods alt er blevet rettet, skulle man langt hellere glædes over alle de svar, som hermed er kommet for dagen. Det har for eksempel altid undret mig, hvorledes en kikkert har kunnet give uomtvistelige beviser omkring en række svære, hundrede år gamle spørgsmål om vores berømte batterimalers forskellige forhold til sine samtidige, - hvad den vitterlig har gjort!, - men ved at videnskaben - dette ædle redskab til kundskabsforøgelse og den direkte årsag til, at vi trods alt med sindsro kan bevare håbet om fremtiden og den fuldkommengjorte menneskelige race, - ved at videnskaben har gjort denne opdagelse, er sløret så at sige blevet løftet fra vore øjne, og som Sokrates i hin berømte græske fortælling beretter, er vore bagbundne hænder endelig løsnet, og man har ført os ud af hulen og ud i lyset og frem til den klareste, reneste Sandhed. Billederne, som Hans Hansen-Gejl-Skagen-komiteen lejlighedsvis har sendt ud som bevis for, at kikkerten talte sandt, kan nu også forstås i deres rette sammenhæng. - Så alt i alt får vi altså flere svar ved denne opdagelse, end der lægges til af uløselige problemer, og hermed kan vi konstatere, at proceduren mønstergyldigt følger et hvilkensomhelst videnskabsteoretisk paradigme for ordentlig fremadskriden indenfor forskningen, når bortses fra den hårde relativisme som en række forbenede og fanatiske videnskabsmænd endnu holder i hævd, og rene anarkistiske opfattelser, der i bedste fald kan betegnes som ubrugelige.)

Kludderet i regnskabet giver anledning til mange underfundige kombinationer, som forskere indtil opdagelsen havde ignoreret eller glemt alt om. - For eksempel var dværgen, der hed Tulle-Træsko, og som deltog i promiskuiteten på afbud fra de kunstnere, der var på afvænnings, altid længe om at blive færdig, når Lyac havde tur. Dette bevirkede ikke uventet kødannelse og efterfølgende omrokeringer. Når et medlem af kollektivet på den måde havde været i hænderne på et andet medlem i op til tre periodeinddelinger på samme omgang, kan dette altså ikke tages som udtryk for en særlig forkærlighed de to imellem, men er snarere et

helt naturligt udtryk for en tingenes tilstand - eller rettere dårlig planlægning. Gamle kollektivister kan nikke genkendende til dette fænomen: De indgående, næsten aggressive forsøg på strukturering af den enkeltes mest intime forhold og denne strukturings manglende fundament, og efterfølgende medlemmernes ligegyldighed og manglende vilje til at gennemføre struktureringen. - Især huskes ordet strukturering i denne sammenhæng - og i øvrigt i enhver anden sammenhæng! På en skala over de hyppigst forekomne ord i kollektiver finder vi ikke uventet 'strukturering' på en delt andenplads sammen med 'selvrealisering', kun overgået af 'Jeg er skæææv', der må betragtes som en selvstændig enhed.

Det kan derfor heller ikke bruges i den sammenhæng, at Hans Hansen-Skagen og Lucas tit blev set i sengen om aftenene udenfor de vedtagne skemaer og kollektivt lagte planer, - undertiden endda imod reglementerne, der dog skiftede fra dag til dag, - medmindre man da heri ser en gensidig kunstnerisk afhængighed, der på grund af to så store personligheder *måtte* blive til venskab.

Så meget om Hans Hansen-Skagens påståede bøssementalitet.

Vi nærmer os nu den storslåede, næsten heroiske berømmelse, som Hans Hansen-Skagens deltagelse i radiohørspillet "Krabberne i røret" førte med sig.

Lucas var ophavsmanden bag planerne til opførelsen af stykket, - desuden stykkets forfatter, og samtidig manden, der af egen lomme betalte de to højst desorienterede skuespillere, som en fredag aften i 1902 fremsagde stykket i lokalradioen. Den ene, som vi i dag med sikkerhed ved hed Stig - (et eller andet), - havde spillet Falstaff i "Henrik den Fjerde" tilbage i folkeskolen, og denne latterlige, platte drukkenbolt, der udelukkende strør om sig med dumme og intetsigende vittigheder og gud ved af hvilken grund bliver betragtet af sine nærmeste næsten ligeså dumme medfigurer som en solstråle i landskabet, og sikkert derfor er elsket af enhver blandt publikum, der ikke har ånd til andet eller blot ser sig selv i ham, - denne skikkelse gjorde, at Stig snart faldt ind i rollen som den ene speaker i stykket. Den anden, der ikke har efterladt sig nogetsomhelst minde i historiebøgerne, bortset fra en efter beretningerne fra radiohørspillet at dømme udmærket evne til at imitere Poul Reumert, ødelagde til dels aftenen med sine utålelige spørgsmål om stykkets mening, som den simple mand åbenbart ikke forstod.

Desværre er der kun efterladt nogle få uddrag af dette yderst omfangsrige hørespil, og i disse uddrag bliver Hans Hansen-Skagens navn ikke nævnt så meget som en eneste gang. I den forbindelse må vi dog ikke glemme forskernes heroiske indsats i forsøget på at stykke fragmenterne sammen til forståelige sætninger og - forhåbentlig - hele afsnit, og ved deres ildhu og fortsatte læggen til, blandt andet ved at gætte og bruge fantasien ud over enhver rimelighed, kan vi håbe, at hans navn en dag pludselig dukker op. Men indtil videre må vi

nøje os med den kendsgerning, som vi kender fra et digt, som Lucas skrev til lejligheden - ligeledes på en serviet, - at batterimaleren var betænkt i stykket:

*Det blæser og ørerne er stive af kulde,
vinden hyler og saltklatter hænger som tykke tove ned fra øjenbrynene.
Hjælp!!
- råber en tysker fra sin luftmadras, men forsvinder om bag horisonten.
Tæerne skovler lystigt igennem den ene fede vandmand efter den anden,
imens hashen endelig begynder at virke.
Pludselig!!
En idé sprænger universet og skubber landskabet til side, - en idé
En idé så svanger med geniale indfald, at jeg uvilkårlig kaster op...
Min ven, batterimaleren, lader hånt om vinflasken,
og springer mig omgående til hjælp,
redder piben og pillerne.
- Ham vil jeg huske at betænke med min storslåede idé.*

Her ser vi sort på hvidt, hvordan Lucas betænker vennen, og vi forstår nu at Hans Hansen-Skagen må have været en meget vigtig figur, - måske enddog næsten en af hovedpersonerne, vi kan kun gætte!, - i radiohørespillet, og berømmelsen kom da også springende op fra sit skjulested, - som så mange mindre betydelige og mindre geniale kunstnere leder forgæves efter, - og greb batterimaleren i struben næsten fra dag til dag.

Kan vi nu hermed antage, at han var KENDT? - Nej, ikke endnu! - Kurt Kurtsen opstiller tre krav til berømmethed:

- 1) Man må være kendt for noget, eller 'noget' må gøre, at man bliver kendt.
- 2) Der må være flere, der kender een, end man selv kender.
...Og sidst, men ikke mindst:
- 3) Man må have et navn, der klinger godt i ørerne, og som skiller sig ud fra mængden af navne.

Disse berømmhedskriterier kan vi udmærket regne for vederhæftige, da Kurt Kurtsens undersøgelsesmateriale mod sædvane virkelig har været stort og fyldestgørende i dette tilfælde. - Som et godt eksempel på en person, der fuldt ud lever op til kriterierne, nævner han blandt andet Elga Olga, som klart holder sig indenfor rammerne af alle tre forudsætninger, omend hun nok overdriber det sidste krav en smule. En kombinationsvariabel har vi i Villy Sørensen, der meget forudseende er blevet døbt Villy, for dog straks efter at nedtone det lidt

specielle ved fornavnet med det ret så anonyme Sørensen lige efter. Den anden vej kan man også gå, og her er Arnold Schwarzenegger et udmærket omend noget larmende eksempel. - Selvfølgelig findes der mange virkelig gode og forskelligartede muligheder for at være født med et navn, der skiller sig ud fra mængden, og de fleste førstegangskendte formår da også uden problemer at skilte med en nogenlunde fornuftig og solid baggrund, hvad navnet angår. Jeg vil dog ikke her undlade at anføre et eksempel til skræk og advarsel for eventuelle aspiranter, hvem desperationen over ikke endnu at have svunget sig op over anonymitetens uendelige grå masse, har ført dem til at tro, at de ved hjælp af utidige overdrivelser og billige heksekunster kan opnå det, de ikke har haft held til på hæderlig vis. Jeg tænker naturligvis på ingen anden end Ennio Morricone! Dette overmål af mystiske bogstavkombinationer og eksotiske vendinger i stavelseskonstruktionen har ikke medført andet end den ene overdrivelse end den anden. Som om manden ikke følte det var nok at være kendt af flere end han selv kendte, og som om han mente, hans vitterlige talent for at variere det samme tema i en uendelighed sammen med et ganske almindeligt og bundsolidt anderledes navn ikke skulle være tilstrækkeligt til at sikre sig berømmelse, - så må han straks til ulykke for ungdommen og dyrkere af tredjerangswesterns benævne sig selv på den mest braldrende og vulgære af alle måder. - Er det så underligt, at hans tilhængere forfalder til fanatisme og blind heltedyrkelse af dette i enhver henseende overdrivelsernes mester- og makværk???

Hans Hansen-Skagen levede til fulde op til det første kriterie, for vi ved som sagt, at han samlede på batterier, gjorde det stædigt og vedholdende, og at han desuden også ind imellem malede lidt. Det andet kriterie må vi antage, at han opfyldte, om ikke andet så fordi han efter sigende havde stort besvær med at huske navne. Men det tredje, stiller os i forlegenhed, for naturligvis var han ikke den eneste, som hed Hans Hansen-Skagen, og som beflittede sig med batterimaleriet. I hans hjembygd var der indtil flere ved det navn, blot vi holder os til den klynge af gårde, der udgjorde berømthedens kvarter. Ikke så få af disse var batterimalere eller kombinerede denne syssel med grisepasserhvervet, og ikke så få prøvede at slå igennem med studieture til Thisted by ved at bestikke mælkekusken. Deres personlige biografer vil naturligvis hver og en påstå, at netop deres Hans Hansen-Skagen var den berømte batterimaler, men indtil andet er bevist, vil jeg fortsat kæmpe, som gjaldt det livet, for min egen - denne den rigtige batterimaler.

Inde i Thisted by var forholdene ikke meget bedre. Det vrimlede som aldrig før med Hans Hansen-Skagen'er, og selv Lucas, der udmærket vidste, hvor meget det betød for vennen at blive kendt og berømt, undlod ikke lejlighedsvis at kalde sig Hans Hansen-Skagen for selv at få del i kagen. Men op af denne anonymiternes anonymitet sprang altså vores batterimaler ved den formodede - vi kan næsten med sikkerhed sige: Den genuine - medvirken i radiohørespillet "Krabberne i røret". Snart vrimlede det med journalister og med et fanatisk

publikum, der ville have at vide, hvem denne Hans Hansen-Skagen var, og hvad det egentlig var, han gik og lavede. Vi må forestille os kunstnerkollektivet invaderet af nysgerrige mennesker, der alle måtte have et ord med berømtigheden eller blot en autograf til scrappbogen, og en varm julidag skete det uforglemmelige, at en morsøbo pludselig stod i døren - formentlig en journalist - og spurgte, om den berømte Hans Hansen-Skagen boede hér. Det viste sig dog snart, at det var batterimaleren i nabohuset, han ville have fat i, men som sagerne stod indvilligede han i at blive til aftensmaden og forlod først dagen efter huset til fordel for sit oprindelige destinationssted. - Efter legenden skulle Lyac have haft en vigtig betydning for hans overnatning, og hvorledes hun endnu engang skulle have brudt den tilrettelagte turnusordning med sine energiske indfald, han vi kun alt for godt forestille os.

Lyac og Hans Hansen-Skagen gled uhjælpeligt fra hinanden - i hver sin retning. Hans Hansen-Skagen sad som regel i sit atelier og bedøvede sig med stoffer, eller han gjorde det sammen med de andre kunstnere på caféen - samvittighedsfuldt og kun med tanke på sin karriere. Lyac, derimod, travede ikke mindre flittig gågaden tynd efter kunder, - for hun havde fået den glimrende idé at tage sig betalt for sine ydelser, - og hun kom efterhånden kun sjældent hjem til kollektivet. En dag var hun helt forsvundet, og der gik rygter om, at hun skulle være draget østover imod langt større byer med et tilsvarende større kundepotentiale. Sandheden var den mere prosaiske, at hun havde fundet sig en fiskeskipper med en gigantisk årsindkomst, og ham holdt hun sig til - uden tanke på de muligheder, hun derved for evigt afskrev sig fra som deltidselskerinde for en kommende berømt kunstner. Hendes bog "**Jeg var batterimalerens bolledame**", redder dog hendes navn fra den totale glemsel, og vi må heller ikke glemme Hans Hansen-Gejl-Skagen-komiteens nyligt udkomne bog: "**Omringet af eksploderende batterier. - En 124 årig sexomans fantasier fra heden**", hvor hendes bogstavelig talt fysiske tilstedeværelse fylder godt blandt bogens 800 sider. Desuden nåede hun, som alle ved, at medvirke i ca. 300 pornofilm, ligesom hendes erfaringer med dyresex har været af uvurderlig betydning for zoologernes forståelse af pandaens parringslege. Det indbragte hende nobelprisen i biologi, og en sen karriere som svulstig punkrockseksstjerne under tilnavnet, Wendy O. Williams, samt en gæsteoptræden i 'Dallas' sammen med Sylvester Stallone, (ham dér med køjnene!). At hun også hænger på Louvre ved siden af 'Mona Lisa', må vi selvfølgelig heller ikke glemme. - Men bortset fra disse spredte tiltag mod en selvstændig berømmelse har hun levet sit senere liv i skyggen af sin næsten overmenneskeligt forgudede tidligere mand.

Succes avler succes, det er en devise, som de fleste kender, men som kun meget få på deres egen krop erkender rigtigheden af. Så vanvittig kendt og feteret, grænsende til det hysteriske var Hans Hansen-Skagen efterhånden blevet i lokalområdet, at de få mennesker, der endnu

ikke havde hørt navnet, begrænsede sig til en vodbinder på havnen, som undskyldte sin manglende viden med, at han var døv, samt fem fiskeskipper - alle brødre - der evigt konkurrerede om, hvem der kunne fange flest fisk, og som derfor aldrig kom i land. Desuden bedyrede havnebetjenten, - en mand, der afskyede kunst, og som kun følte sig rigtig besjælet, når han stod i auktionshallen og iagttog, hvorledes opkøberne med et løftet øjenbryn, et kort næsten utydeligt nik med hovedet eller ved hjælp af en udpillet bussemand, som de med stor træfsikkerhed ramte den udbudne kasse fisk med, gjorde auktionarius klar over, at kassen var deres, - et stykke egnshistorie som gjorde den betagne mand svimmel af henrykkelse og fik ham til at se op til de stovte fiskere, fiskepakkerne og alle der havde med erhvervet at gøre, alle disse stolte arbejdere, hvor der altid hang en stram hørn ved af olie og døde fisk, og som utrætteligt hængte i fra morgen til aften, - disse kedeldragtbærende meget lidt intelligente, - (hjerneerne er virkelig meget, meget små, - og det er ikke midterstolpebankningernes skyld!) - men yderst stræbsomme mennesker forgudede han over al evne, som vel kun vi andre forguder Hans Hansen-Skagen. - Denne mand bedyrede, at han aldrig nogensinde havde hørt om en Hans Hansen-Skagen, - og hvis han havde, så skulle han nok lære sådan en doven knægt at arbej', - (Vi må formode at manden mener 'arbejde!'), - for det var der ingen, der havde taget skade af. Den sidste sætning sagde han som regel tolv gange, eller indtil en eller anden forbarmede sig over ham, råbte 'Se dér!' og pegede ud over havet. Var man heldig gik han i stå, og var man mindre heldig, råbte han i lang tid 'Hwa, hwa, er'et en kutter, - er'et Hans Hansen-Kræn-Skagen? - Den ligger dywt, gjør'en æt, hwa?'

Men denne mand - enfoldig såvel af indre som af ydre årsager, - denne mand kendte dog i virkeligheden også Hans Hansen-Skagen. Ihvert fald ved vi, at da hans cykel en nat var blevet klippet i stykker med en boltsaks og delene smidt i havnen, da styrede han direkte og uden svinkeærinder imod batterimalerens kollektiv og havde straks intervenseret huset - en Van Gogh-gul kolos med hampplanter i alle vinduer, - hvis ikke en præcis kastet brosten havde forhindret ham i foretagendet. Høje af hybris og kåde over den heldige træffer lod kollektivistene sig omgående forlede til at smide bukserne og tømme deres blærsers indhold ud over den arme havnebetjent, der hiksede efter vejret, mens han desperat forsøgte at værne sin blankpudsede kasket imod strålerne. For at føje spot til skade overøste de ham tilmed med eder og forbandelser fortrinsvis af fransk oprindelse, hvoraf et efter sigende ikke ringe antal refererede til mandens genitale organer og hans præstationer i så henseende. Men fiskerne fra det lokale værtshus, der var immune overfor enhver form for kasteskyts, pis og franske bandeord havde fået farten af optøjerne, og med mulighed i sigte for et raskt lille blodbad, hvor de oven i købet ville fremstå som heltene, kom de ham omgående til undsætning, og snart efter hang samtlige kollektivister og dinglede i gadens lygtepæle. Således kunne vores batterimaler have endt sine dage som blafrende vedhæng til gadebelysningen på gågaden i Thisted by, men til alt held for kunsten - og hans videre skæbne - var han netop denne dag så

beruset og omtåget af stoffer, at han ved en fejltagelse var kommet til at lægge sig i fryseren, hvorfor ingen havde bemærket ham i huset.

Det er betegnende, at Lucas på trods af strikken, der må formodes at have snæret ganske forfærdeligt omkring halsen, alligevel formåede at give sig selv et sidste mindesmærke. Blå i hovedet af luftmangel og næsten bevidstløs af smerte og narkotika grifledede han på en serviet, han tilfældigt havde på sig, følgende løfterige og højmodige ord, der endnu den dag i dag bliver læst højt i skolen af de ældre elever på den særlige franske nationaldag, som sammenslutningen af intellektuelle bøsser har gjort til almindelig helligdag i Nordjylland, og som hvert fjerde år bliver opført som dramatisk skuespil på den lille egnsscene udenfor byen:

Fandens til preussere.

*Bundgarnspæle overbeskidne med mågelort,
defilerer forbi mine tågede øjne.*

*Mine venner dingler i takt så langt horisonten rækker,
høje af alt, hvad der findes.*

*En stikkende hørm af frigiven tarmluft
får fiskerne dernede til at hoppe og springe,
svingende deres høtyve og fiskestænger
som liderlige heste i flokdans.*

Min Gud. - Min Gud. - Hvorfor har du sendt dette hæslige syn!

Jeg væmmes over mig selv, mit liv og mine omgivelser.

*Var jeg blot foruden denne forbandede strik,
havde jeg straks brækket mig.*

- Fandens til preussere.

Det var selvfølgelig ærgerligt for Hans Hansen-Skagen, at han skulle miste sine venner på en så tragisk og meningsløs måde, - for cyklen havde han selv skamferet i kådhed og i fuldskab, og ingen af de hængte havde på nogen måde deltaget i hærværket, - men på den anden side var livet i kollektivet efterhånden blevet ham en kende for kedsommeligt. Vi må forestille os, hvorledes en tilværelse i berømmelse og den evige vandren i søgelyset med tiden uundgåeligt vil tære på den kunstneriske åre - selv hos de største genier, - og Hans Hansen-Skagens produktion af batteribilleder i denne hektiske periode inde i Thisted by viser også klart en brat dalen imod nulpunktet. Dermed ikke være sagt at kvaliteten også skulle være faldet, men i betragtning af den uhyre ringe antal af værker til bedømmelse, bliver det svært

for ikke at sige umuligt at skulle give en blot nogenlunde hæderlig vurdering af hans kunstneriske udvikling - i denne periode.

Otium eller opium

Hans Hansen-Skagen savnede ind imellem sin ven Lucas, der som nævnt ovenfor var blevet en af fiskernes ofre ved det, der siden er gået over i danmarkshistorien som lygtepælsmassakren, og han forbandede navnlig havnebetjenten, hvis cykel, man dog måtte indrømme, betød særdeles meget for ham. Men indenfor kunsten er savnet tit og ofte en mægtig drivkraft og ansporer ikke sjældent til overmenneskelige præstationer. Og vi kan i dag være lykkelige over, hvorledes mesterværket '*i bussen*' blev skabt ganske kort tid efter katastrofen, og hvorledes det endnu formår at hensætte enhver i ekstase ved det blotte syn af dette århundredernes maleri. - Nej, Lucas døde bestemt ikke forgæves!

Det er i øvrigt betegnede, hvorledes ethvert tab af menneskeliv straks hensatte batterimaleren i en magisk skaberglæde resulterende i nogle af hans bedste arbejder, og man føler uvilkårligt et sug i maven, hver gang nogen dør, for så ved man, at nu bliver der skabt stor kunst et eller andet sted. - I det mindste har jeg det sådan! - Men batterimaleren kunne også uden tragedier i sine nærmeste omgivelser, det beviste han udtrykkeligt den samme sommer året efter, at kollektivet gik i opløsning, hvor en flok jævne amatører malere fra Skagen befolkede strandene ovenfor Thisted. Deres tilstedeværelse kunne uden tvivl straks have forårsaget endnu en lygtepælsmassakre, hvis ikke disse lidet dygtige humørmalere meget krejlerisk havde fundet på at sætte det vesterhavske liv i centrum af deres billeder. Således troner den ene naragtige fiskerstatur efter den anden på deres mangelfulde skilderier, panoreret i baggrunden af vand, vand og atter vand og af et sindsygt lys, der skal retfærdiggøre, at de har været en tur i Frankrig. Eller de maledes hinanden, - sådan som de så ud!!! - Ingen nyskabelser, ingen forvovne og fordrukne streger, som man først efter lange filosofiske redegørelser og en hale af efterrationaliseringer forstår er angstforvredne ansigter - eller endnu bedre: Kunst. - Ren ufortyndet kunst! - Næh, hér var idyllen i centrum, og alt hvad der var jævnt og pænt og tilforladeligt, skulle jævnes endnu mere ud for allemand eller, - hvad der både er værre og aldeles utåleligt, - vulgariseres op til at blive kaldt... kunst! - Det styggeste ved disse uforbederlige amatørister er ubetinget deres braldrende fortsæt om at ville skabe Øjeblikket parret med deres ligeså småborgerlige som snæversynede ønske om at blive i håndværkets bedste tradition. - De øvede sig altså, mens vores umådeligt berømte batterimaler tyllede likør og stak sig i armen. - De lavede croquistegninger af hinandens koner uden sjal på, på et tidspunkt da vores batterimaler var ved at gå til i kønssygdomme og næsten havde slidt sine organer op på venner og bekendte. - Og de skammede sig end ikke over deres skændige mængden sig med lokalbefolkningen, som de blandede sig med uden videre, kun besatte af den tanke, at det var blevet særdeles sofistikeret blandt folk i hovedstaden, som snobbete opad, på denne måde at snobbe nedad. Samtidig betød deres pøbelleflende prostitution naturligvis, at de igen og igen nedlod sig til at yde disse på alle mulige områder

meget lidt tænkende mennesker lige netop det glansbillede af dem selv, som deres små fiskehjerner hungrede efter, tilvejebragt via deres tåresøbende idylliske genre-smørerier. Og det, - må man ihukomme, - på samme tid, hvor vores batterimaler havde erklæret alle fiskere krig, hvor han hver nat delvis tvunget af nødvendighed pissede samtlige kasser i auktionshallen fulde af urin for på den måde at bringe erhvervet i miskredit, og hvor han godt hjulpet af unge ferierende københavnere en gang om ugen tømte fiskerbådernes nødhjælpspakker for morfin. For som han sagde flere år senere: *"Hvad skal de egentlig bruge pakkerne til? - De kommer til skade hele tiden, fordi de er så umådeligt dumme, - så end ikke hele lastrummet fyldt op med plaster og bind ville være nok til at forbinde deres utallige bolne fingre og af søvand ophovnede ansigter. Desuden er de for ubegavede til at bruge af indholdet fra nødhjælpskasserne alene af den grund, at de er så stolte og pralende over en brækket finger eller en forstuvet hånd, at de hellere ligger på havet en uge længere end kommer i land og får behandlet deres beskadigede håndled, - de tror det gi'r fisse! - Og hvis uheldet virkelig er ude en dag, hvorfor så egentlig spille god narkotika på sådan en flok ignoranter, der er så dumme, at de ikke engang kan få tankemylder."* - Tankemylder var et begreb, der betog århundredskiftets intellektuelle unge over al måde. Hermed lykkedes det dem så at sige - ved hjælp af en stor mængde euforiserende og bevidsthedsudvidende medikamenter - at bryde den vante dagligdags trivielle cirkler og snævre rammer, således at man i stedet for blot at sidde på sin stol og råbe op, døddrukken af spiritus og ubehageligt fægtende med armene efter de unge servitricer, ja, så formåede man udover denne i almindelighed stinkende og støjende opførsel, at få hjernen til at arbejde så langsomt, at den eneste reaktion, der blev tilovers overfor sig selv og omverdenen, var en hviskende 'Hey, hva' sker hér!', som ledsagede selv den mindste lille ubetydelige handling. - Det kaldte man så for tankemylder.

Nå, foragten overfor bysbørnede og deres foretrukne beskæftigelse fortog sig en smule, da det af byrådet blev besluttet at opstille en bronzebuste af batterimaleren midt på torvet, flankeret på begge sider af 12 marmorrødspætter. År senere skal Hans Hansen-Skagen have sagt til en kollega, at han så langt påskønnede denne erkendtlighed fremfor de fyrrer Hans Hansen-Skagen kirker, som en amerikansk milliardær lod opføre midt i Stillehavet på nogle enorme kilometerhøje betonstøtter.

Men forud for disse i grunden helt naturlige hædersbevisninger, som alle kunstelskere - høj som lav - ustandselig måtte tilvirke til hans ære, i næsegrus beundring og bundløse af lykke over at leve netop i hans tidsalder, - forud for en selvfølgelig udvikling der inden længe skulle gøre det umuligt at nyde synet af en hvilkensomhelst anden kunstners frembringelser på museer og i parker, uden til alle sider, bagved og foran, til siden og så videre, at måtte stirre ind i triumfbuer, kapeller og andre arkitektoniske mastodonter, der fuldkommen overskyggede og opslugte hans samtidiges sølle og ubetydelige bidrag til kunstens

videreførelse. Forud - som sagt - for denne uendelige strøm af Hans Hansen-Skagen relikvier finder vi på et værtshus en allerede umådelig kendt batterimaler, der med røde øjne, blå i hovedet og rystende af et igennem lang tid umådeholdent misbrug, med usikre skridt vakler hen til en journalist, som altid nød sin morgenbajer i kroen, og kundgjorde overfor ham, at han havde tænkt sig inden længe at give de dér skagenmalere een på tuden.

Vi kender i dag det videre forløb og må uvilkårligt kaste os i støvet over det pragteksempplar af et kunstværk, som denne ulige konkurrence mandede ud i. Men datidens offentlighed havde ikke denne viden, og på trods af batterimalerens ry må vi prøve at forstå, hvorfor journalisten ikke straks ilede hen på redaktionen og bragte nyheden på side eet. Offentliggørelsen faldt bogstavelig talt som en bombe for egnens beboere, da Hans Hansen-Skagen en sen aften i slutningen af september lod sit modtræk overfor amatørerne se dagens lys. En gigantisk stak af batterier - eksemplarer fra alle årene - stod at skue på stranden så langt øjet rakte. De måbende vestjyder, der slet ikke så nemt lod sig imponere, tabte fuldkommen mælet i åndeløs beundring, og hvem der kunne - og havde ben til det - slap hvad de havde i hænderne, og styrtede den modsatte vej uden tanke på deres koner og børn. - Batterimaleren var som sagt allerede et kendt ansigt! - Og de gjorde ret i deres beslutsomhed, for Hans Hansen-Skagen havde selvfølgelig ikke tænkt sig at lade det blive ved synet, - en hvilkensomhelst anden kunstner havde uden tvivl troet sig sikret udødelighed og evig berømmelse ved denne bedrift, men ikke vores batterimaler. Som altid vidste han effektivt at gøre arbejdet færdigt, og med en tændstik bragte han dette sin ungdoms skulpturelle mesterværk til udførelse. Bunkeren der endnu kan ses på toppen af rådhuset er en direkte virkning af denne happening, - som man med et moderne ord må kalde den, - og de mange reviderede kort over Nordjylland skyldes ligeledes for størsteparten hans bedrift, omend morsøboernes vedholdende trampen på stedet en kold Sankt Hans-aften nogle år senere havde betydelig andel i de geografiske ændringer.

Skagenmalerne, der så anmassende bare var dukket op om sommeren, pakkede deres grej i fuld erkendelse af, at de var blevet slået til jorden af århundredernes største geni, og med hensyn til udnyttelsen af deres foretrukne motivvalg havde de heller ikke længere lyst til at bemale deres lærreder med vansirede zombielignende fiskere, da batterisynen i de vindblæste ansigter snarere gav mindelser til Hans Hansen-Skagen og dermed endnu mere omtale på bekostning af deres ubehjælpomme forsøg på selv at blive berømte. Ganske vist dukkede der kort tid efter en ung nordmand op, som med megen flid gjorde brug af skagenmalernes gamle materiale, idet han igen og igen malede fiskerne i skrigende stillinger dér midt på slusen. Men han var både tørstig og yderst dekadent, så batterimaleren fandt intet at beklage sig over, men trak samvittighedsfuldt det nye talent igennem byens bordeller og udskænkingssteder og lod ham fulde sig og ryge så meget som det formodedes nødvendig for den kunstneriske udvikling.

Som en ekstra nål i hatten blev Hans Hansen-Skagen også beæret af byrådet med den omtalte buste, - en kriseløsning, som kommunen håbede ville gøre det umådelige talent mere venligssindet, og i øvrigt en løsning, der gik igen, da moderen, Ane Anesen-Hansen-Skagensdatter, år senere forgav 45 personer til en middag i et forsamlingshus nord for Thisted.

Vi må formode, at et mislykket eksperiment med laserlys langs Vestkysten fornylig ligeledes var en gestus til batterimaleren, og ikke som det er blevet hævdet af ophavskvinden til foretagendet et malplaceret minde for en eller anden krig. Den dag i dag tuder det fra høje tårne fra Grenens nordspids og helt ned til den tyske grænse, hver gang der er tåge, til ihukommelse af hin septemberaften, hvor den berømte batterimaler gjorde himlen sort at giftige dampe. - En smuk måde at mindes hans indsats på.

Men dette var den sidste store bedrift fra en kultskikkelse, en hellig person, der langsomt fortæredes af sin ufattelige berømmelse, og som efterhånden kun holdtes oppe af et tiltagende stofmisbrug. Vi har set, hvorledes batterisyre og viksérvæske var eller blev et vigtigt tilskud til de traditionelle stoffer, og hvorledes han uden ophold kørte sig ud over grænserne for sin kropslige formåen. Utrætteligt eksperimenterede han med nye blandinger, og uden tanke på sit helbred sled han sig op i sin søgen efter stærkere, mere højtravende udtryksformer. Den tid kom, hvor han måtte binde flasken fast til hånden, da han måtte klippe et ekstra hul i kinden til vandpiben, og da heroinen intavenøst rindede fra hele tre drops med hannerne skruet i bund. Kunsten var gået ham i blodet, og han mærkede, hvorledes den drev ham ud i stadig vildere overvejelser af endnu usete kunstteoretiske dybder. Vi kan kun gisne om indholdet, men vi ved fra en kilde, der fulgte ham på tæt hold i disse svære sene år - i øvrigt en pusher med tilknytning til Den Olympiske Komite, - at han ikke sjældent fablede om et trip, der skulle bringe ham bort fra rampelyset, et forsvindingsnummer til en eller anden ø i Stillehavet. Vi formoder, at han har tænkt på den ø, hvor Kennedy og Elvis har valgt at slutte af, mens Kurt Kurtsen af uransagelige grunde vedbliver at nævne Mors som et muligt tilflugtssted. Hans Hansen-Skagen kendte ingen på Mors med undtagelse af en journalist, der engang besøgte kollektivet, og traditionen med at trampe på stedet gav ham hovedpine. Et andet argument imod Kurt Kurtsens opfattelse er det selvfølgelig at henvise til de rent geografiske uoverensstemmelser, omend denne detalje endnu ikke har været i centrum for debatten. Men det er alt sammen overvejelser og formodninger vi gør os i blinde, og så længe ingen forsker har kunnet finde frem til batterimalerens nøjagtige tanker i de tågede tilstande, han befandt sig i på det pågældende tidspunkt, finder vi det forkert her at fremlægge det noget tvivlsomme materiale, der kun alt for let skaber grobund for nye myter og legender.

Opløst i Tåger

En dag i foråret 1915 var batterimaleren forsvundet. Den kælder, hvor han plejede at sove, lå øde hen, da viceværten om morgenen som sædvanligt entrede døren med sin kost over armen. Han havde for vane at smide Hans Hansen-Skagen ud, lige inden skraldemændene kom, - batterimaleren glemte nemlig altid en flaske Cognac eller to, når han sanseløs og forstumlet stavrede ud i morgenlyset, ligesom de tomme flasker udgjorde en ikke ringe biindtægt for viceværten. Men i dag var han altså væk, havde kun efterladt sig sin vandpibe, hvor spidsen ovenikøbet var knækket af, og den stakkels bestyrer af huset satte sig prompte ned og jamrede og råbte og rev sig i håret til skrældemændene endelig dukkede op. En eftersøgning blev sat i værk, og nede på stranden fandt man da også de tre batterier, som berømtheden dagen i forvejen havde jongleret med på gågaden til stor bestyrtelse for de chokerede forbipasserende. Men i strandkanten hørte sporene op, og havnebetjenten, der også fungerede som opdager og detektiv, fandt intet mere at berette end, at batterimaleren sikkert var svømmet til England.

Vores spor hører altså op med denne svømmetur, og heller ikke langs Englands kyster får vi nogen opklaring af hans mystiske forsvinden. Havnebetjentens formodning må vi derfor stille et stort omend tvivlsomt spørgsmålstejn ved. Havde han anet, at England lå længere væk end vandlinien, ville han sikkert have trukket sin teori i land igen, men han var opdager, og i Thisted bliver alle uopklarede sager vedrørende bortkomne personer forklaret med, at de sikkert er svømmet til England.

Når vi alligevel finder det værd at bevare en vis tvivl til fordel for havnebetjentens teori, hænger det sammen med det faktum, at heller ikke Hans Hansen-Skagen anede det mindste om den nøjagtige afstand til de Britiske Øer. Vi må jo først og fremmest huske på, at Columbus heller intet kort havde over søvejen til Amerika, og derfor af skade kom til at tro, han var i Indien, - ligesom Erik den Røde i sin harme over de uendelige strækninger af is, is og atter is på den ø, han var kommet til, blev forledt til, fordi han vel ønskede det således, at kalde øen for Grønland og ikke island, hvilket desværre gik ud over sidstnævnte, da der kun var dét navn tilbage i vikingernes vokabularium, - og endelig må vi ikke glemme, at da Walt Disney en sommeraften i 1924 opdagede en ny planet lidt vest for Neptun, kunne han heller ikke dy sig for at navngive den efter sin orange ynglingshund. - Hvilket alt sammen fører os frem til den ligefremme pointe, at eventyrere og opdagelsesrejsende alt for ofte lader deres personlige patier og antipatier, deres indsnævrede horisonter og deres bornerte moral bestemme, hvor i verden, de befinder sig.

Hans Hansen-Skagen kunne altså udmærket have svømmet rundt i farvandet omkring de danske kyster i sikker overbevisning om, at det første det bedste stykke land, han måtte nå, ville være hans formodede England. Vi kan altså roligt gå ud fra, at det ville være højst sandsynligt at finde spor af batterimaleren i en radius af ca. 50 kilometer i alle retninger med

Thisted som centrum - og ikke kun mod vest som hidtil antaget, - hvis ikke nye undersøgelser havde godtgjort, at batterierne, - som havnebetjenten havde fundet på stranden og så sikkert havde fastslået var de samme, som var blevet jongleret med på gågaden dagen i forvejen, - i virkeligheden stammede fra hin minderige eksplosion, der for alvor markerede batterimaleren på verdenskunstens landkort. Hvorledes det var lykkedes batterierne ikke at eksplodere på dagen, er en gåde for videnskaben, men et faktum er det, at de tre i et historisk lys nu meget værdifulde batterier, endelig er blevet placeret i deres rette element på Thisted Museum ved siden af nogle døde hvaler - resterne fra en atombombeprøvesprængning i Vesterhavet, som den franske regering vedholdende benægter ethvert kendskab til, omend der siden har vrimlet med franske kernefysikere langs vestkysten.

Men hvad blev der så af vores batterimaler? - Og hvorfor forsvandt han? - Gåderne er mange, og svarene er utallige! - Vi har hæftet os ved den kendsgerning, at hans vandpibe gik i stykker lige inden bortgangen. At hans skæg, - som Kurt Kurtsen meget rigtigt påpeger, - det talende skæg, der altid prøvede at gøre opmærksom på sig selv, - at hans skæg efter nye undersøgelser at dømme skal være blevet barberet af og smidt i en æblebeholder, fordi batterimaleren havde forelsket sig i et lille moustache, som kun talte, når det blev bedt om det, - dette er ligeledes spor, som sætter forskerne i stand til nu i store træk at kunne rekonstruere hans pludselige - nogen siger mystiske - forsvinden.

Noterer man sig bag øret, at batterimaleren hver gang noget var blevet væk eller var gået i stykker, og hver gang han fik taget sig sammen til at gøre noget drastisk ved et eller andet irriterende problem, der forfulgte ham i hans hverdag, - at han da gang på gang fandt anledning til straks efter at finde sig nye omgivelser, da forstår man, at Hans Hansen-Skagens mystiske forsvinden ikke var så mystisk endda. Noget var forsvundet, - vi ved ikke nøjagtig hvad, - da han og Lyac forlod den fædrenes gård og de til en vis grad miskrediterede kødgryder. Turen ind til Thisted by ledsagedes af et ønske om ikke hele tiden at blive spået en stor fremtid af bedstemoderen, samt af en uheldig omgang med nogle raketter, som Hans Hansen-Skagen den Ældste havde ladet stå ubenyttede hen i køkkenhaven, uvidende om deres enorme potentiale, og således kan man blive ved med at finde eksempler. - Når forskere derfor i dag rekonstruerer batterimalerens afsked med Thisted by, lader de ham ikke, som en tidligere generations forskere havde for vane, iføre en sort munkekappe bemalet med refleksgule søstjerner, - en dragt som kun effektjagende forsvarsadvokater ynder at iklæde sig, - og de lader heller ikke tordenvejr og lynild være denne betydningsfulde dags gennemgående kendetegn eller tænker sig afrejsen foregået fra et stort slot akompagneret af et utal af hylende ulve og ligeså mange flagermus med hugtænder. - Næh, de tager såmænd deres udgangspunkt i en ganske almindelig busbillet, som er dateret tilbage til cirkatidspunktet for hans forsvinden. Det er *ikke* batterimalerens billet, for vi ved, at han fik

kvalme af at køre i rutebil, - (ikke så meget på grund af den sneglende, bumplende rysten-indvoldene-op-i-halsen kørsel i en overlummer kabine ved siden af halvtreds skrigende skolebørn på speed, men hovedsagelig fordi det var blevet moderne, at chaufførerne i de nordlige egne i ondsksfuld erkendelse af, at sangtalentet ikke rakte til andet og mere end Thisted-Struer-rutens fem kvarters operaunderholdning, gav den så meget mere, når de fra føresædet og overfor det tvangsindlagte publikum fræsede sig igennem den ene fortærskede juleevergreen efter den anden.) - Tilbage til billetten, der i al sin gemenhed og tarvelige simpelhed trods alt er tidstypisk og kan give et fingerpeg om, hvorledes batterimaleren begav sig afsted. Han må højst sandsynligt have gjort brug af et offentligt transportmiddel - et tog eller et aeroplan, - og da infrastrukturen endelig også havde gjort sit indtog i Vendsyssel, må det formodes, at han foretrak toget. Aeroplaner, - i vore dage kalder vi det fly, - levede endnu ikke op til en driftssikkerhed, der retfærdiggjorde, at man uden videre kunne regne med at komme helskindet til bestemmelsesstedet, og piloterne - drikkældige, tidligere grisepassere - tvangsomskolede på kommunens regning brillerede ikke sjældent med deres spektakulære lodrette landinger.

Vi kender altså - ved videnskabens mellemkomst - årsagerne til Hans Hansen-Skagens udve: - En knækket vandpibe og et nyt overskæg. Og vi ved så nogenlunde, at han må have taget toget. - Men hvor tog han hen? - Det er spørgsmålet, der i dag betager videnskaben som intet andet spørgsmål: - Hvor tog Hans Hansen-Skagen hen, da han drog ud?

Ane Anesen-Anesdatter, denne gamle kvinde, der tog til Thisted og blev så gruelig snydt at sin forlægger, - et bymenneske, der ikke vidste bedre end at udnytte hendes talent til sin egen forlæggervirksomheds bedste, ødelægge hendes i forvejen blakkede ry, men dog i sidste ende tilsmilede hende med en pæn provision fra oplaget, - hende var det, der i en alder af 92 år med rystende hænder i sin krystalkugle, - egentlig var det blot kuplen fra badeværelset, - havde set og genkendt sit barnebarn ved sine magiske evners hjælp. Hun kunne senere fortælle en vantro offentlighed, at hun ganske sikkert vidste, hvor den berømte batterimaler befandt sig. I Lillebyengmarskmark havde han fundet sig et fristed. Denne mikroskopiske flække, som ingen aner hvor er, fordi den er så uendelig lille og ligegyldig, dér skulle vores helt være draget hen. (En nøjere gennemgranskning af mit gamle, lasede Danmarkskort har lært mig, at den pågældende flække gemmer sig i een af dalene, som grænser op til Vælling Tranbølle Skævrø Søtue, denne himmelstræbende tinde som knejser så stolt og indbildsk på markerne lige ovenover Øvdyt stationsby).

En fætter til maleren, der ligeledes skal have boet i byen og udviklet et talent for konservering af forældede modestrømninger, benyttede efter krystalkuglen at dømme sin alderdom til at beskrive batterimalerens anonyme sidste år i byen. Han kan være den person, som vi mener har eksisteret, og som for ganske nylig bragte endnu et umådeligt kapitel til

Hans Hansen-Skagen-legenden, da et anonymt indsendt manuskript på over firehundrede sider en morgen pludselig dukkede op på skrivebordet hos redaktøren for frokostavisen "**Uvederhæftigt Sladder**". Som det er skik og brug i de kredse, blev hele manuskriptet straks bragt uforkortet - til information i offentlighedens interesse, som det hed, - tilsat diverse analyser og klæbrige forsøg på at bringe tekstens ånd på afveje. Det lykkedes så grundigt, at redaktøren røg i fængsel, - dvs. det fiktive navn, som aviser bruger som ansvarshavende syndebuk, når de er på gyngende grund, blev kastet i fængsel, - mens bladet fik en formaning om at opføre sig ordentligt en anden gang. Vi kender i dag manuskriptet under titlen, som avisen med held markedsførte det under: "**Europas statsmænd er søvnige, dumme, fraværende og slet ikke så kloge som jeg**" - en noget misvisende titel, der ikke levner hovedpersonen nogensomhelst retfærdighed. Skal antagelsen være rigtig, må forfatteren nemlig, for at passe til krystalkuglens beskrivelse af Hans Hansen-Skagens fætter være en søvnigt udseende, lidt fraværende og, efter de 'uheld' vedkommende ustandselig bringer sig selv i, ikke videre intelligent transvestit, som desperat forsøger at slette alderdommens tegn ved hvert andet år at vride knolden i nakken til huden igen bliver stram og spændstig.

Men hvad værre er: - Ud over manuskriptet har vi kun det ene spor, som Ane Anesen-Anesdatter har givet med sin krystalkugle. Det bringer os forskere i forlegenhed, for vi kan ikke uden videre begynde at tilskrive spådomme og kaffegrums nogensomhelst former for gyldighed. At hendes påstand kan verificeres ved at tage til Lillebyengmarskmark og se efter, tæller ikke i den forbindelse. Forskningsresultatet skal kunne gentages og i øvrigt følge de almindeligt gældende naturlove ellers er det snyd, og videnskaben bliver latterliggjort, hvad den for alt i verden ikke må blive! - Så indtil en følgerigtig videnskabelig teori peger i retning af at gøre Lillebyengmarskmark et besøg, - hvilket endnu ikke har kunnet skrues ordentlig sammen, - må vi nøjes med indtil videre forgæves at have gennempløjet hele den resterende vestlige verden, samt de afrikanske lande, det australske kontinent og Brasiliens regnskove efter spor, der kunne give blot en lille antydning af, hvor fanden den maler befinder sig.

Vi glæder os derfor alle som vanvittige pattebørn, hvergang det lykkes een af os sådan helt tilfældigt at komme på ferie i Lillebyengmarskmark. Byens hotelvirksomhed er i de sidste år taget til med raket fart, og Lillebyengmarskmark og omegn ligner efterhånden mere en spansk ferieby med tavernaer, hvide skyskraberhoteller og et virvar af gadesælgere, der alle vil prutte om prisen, imens de forgæves forsøger at skræmme og sparke den hale af barfodede tiggerbørn væk, som ødelægger deres geschæft. Videnskabsmænd fra alle lande besøger årligt landsbyen incognito eller i turistøjemed, men det er en offentlig hemmelighed, at vi alle kun kommer der af een grund, - og det er *ikke* kartoflernes skyld! - Jeg kan nævne helt en passant, at vi for ganske nylig har fundet batterimalerens fætter, et uhyre vigtigt resultat, der lader formode, at også batterimaleren kunne tænkes at befinde sig i området. Desværre er fætteren ikke til megen hjælp, - en næsten 150 årig olding, der fortæller en ny historie, hvergang man

spørger ham om det samme. Ganske vist følges historien altid op af et listigt glimt i øjet, som kunne tolkes i flere for opklaringen givtige retninger. - Men det hidtil vigtigste dokument fra Lillebyengmarskmark er uden tvivl Dr. Klitchmums opdagelse af et fragment til en kunstteori - eller en livsanskuelse, er det vel nærmest, - som helt uventet lå og smuldrede sine dage hen i et træskur på en åben mark nogle mil vest for landsbyen. Skuret, revnet og leddeløst, uden eet eneste vindue, indeholdt foruden et lille bord med en tilhørende stol, en reol, hvor et batteri virkede som bogstøtte for seks romanbind fra renæssancetiden, samt en bog om litterære virkemidler. Desuden lå der i et hjørne, hvor en barnemadræs med et ubeskriveligt beskidt lagen stank af ælde og gammel spiritus, en grisepasserkæp med den ene ende smurt ind i batterisyre. Et skelet af en død so var bundet sammen med ståltråd, så den fremstod hel og stående. Den stod i det andet hjørne, og i det, der havde været trynen, var der anbragt en lille mikrofon med nogle ledninger tilsluttet en mekanisk anordning i døren, således at griseskelettet åbnede, når man åbnede døren. - Til det bemærkelsesværdige fund hører også et kranium af en kvinde, - et forskerhold på ferie i området har helt tilfældigt i deres fritid fastslået, at det tilhører hin Sære-Katrine, som var batterimalerens barnepige. Hele hjerneskallen er oversået med tusinder af bittesmå huller, hvori fintrullede sedler med forskellige beskeder er stukket ned. På sedlerne står blandt andet "*Skal til købmanden inden seks.*" - "*Fire pakker gær og salt.*" - "*Mors fødselsdag.*" - "*I morgen åbner 60 årsudstillingen af mine værker.*" - "*Skal huske at 'forvandling' nødvendigvis ikke er et højtideligt ord!*" - Og så videre. Lutter små dagligdags sedler til ihukommelse af hverdagslivets forskellige gøremål og ligegyldige tankesentenser.

Vi er mange forskere der klart må tage afstand fra den temmelig forhastede konklusion, at dette er Hans Hansen-Skagens sidste bopæl. Der må desværre være tale om en svindler! - Hans Hansen-Skagen nedlod sig aldrig til at give sit enorme kunstneriske potentiale et blot nogenlunde menneskeligt forståeligt udtryk, dertil var hans geni for overvældende, ja, uden tvivl guddommeligt! - Hvad vi derimod oplever i skuret, er næsten forståelige udtryksformer, melankolske ritualer i et næsten-verdsligt sprog. Døden er pludselig nærværende, virkeligheden, ja, selv dagligdagen! - FØJ FOR DEN LEDE!

Som sagt, når det endnu aldrig er kommet til et forståeligt kunstværk fra hans hånd, hvorfor skulle han så pludselig på sine gamle dage have fundet det passende at beflitte sig med den slags pjat? - Det er en svindler, der er på spil. Det er ganske vist.

Men et dokument, der som sagt også var at finde i skuret, er uden tvivl fuldkomment genuint. Det er komplet uforståeligt, og ordene kunne for den sags skyld næsten byttes rundt, uden at der blev gjort skade på teksten, - bortset fra selvfølgelig at en sådan handlemåde er ren og skær blasfemi overfor den Guddommelige, og der over ordbytteren straks burde nedkomme Himlenes samlede vrede, samt et ikke ringe antal flammer fra de nedre regioner.

Dette dokument vil vi slutte nærværende biografi af med, fordi det mere end noget andet giver et indtryk af et geni ud over al formåen, en skikkelse uden lige, et mægtigt liv som verden aldrig har set mage til, - og vel næppe heller vil få at se igen, - (omend Jens Jensen-Skagen fra dette århundrede kravler deropad!) - Lad os mindes ham med nedenstående ord, som han selv har forfattet, og samtidig bringe lyden af hans fusende batterier i erindring til vesterhavets bølgeskvulp i baggrunden og de øffende, sårplagede svin, som hans salig-fader tit og ofte tæskede, til blodet sprang. Lad os endnu engang mindes "Skagensminde", skueplads for UFO'er og arnestedet for opsendelsen af et utal af rumraketter, - lad os kaste os i støvet for denne sære egn oppe nordpå, hvor alle går omkring med skæve kranier på grund af en sund og ren tradition, der forhåbentlig må holde sig mange år endnu. - Og lad os for en gangs skyld glemme os selv og vor egen beskidte og fremmedgjorte dagligdag, glemme at Porschen skal vaskes, og at børnene køber heroin af palæstinenserne i kiosken henne om hjørnet, glemme at salgshallene for den sidste roman alligevel ikke når at slå rekorden, og glemme at dette materialistiske liv æder vore sjæle med hud og hår, tager vores guder fra os uden at efterlade os andet end den fade fornemmelse af, at vi er et degenereret folk, en fordømt race på vej mod undergang, en katastrofegeneration der med usvigelig sikkerhed marcherer imod afgrunden:

Hans Hansen-Skagens efterladte dokument

"Det gælder om at bringe vejledning. Men det gælder i samme grad om at bringe vildledning. Vejledning og vildledning, men ikke i samme ånd som indenfor zen-bubbhismen. Det gælder om at fortælle en historie, derefter at afmontere den. Derefter at fortælle en ny. Man er selv del i forføringen, ikke kun forfører, men også forført. Der er intet hierarki, ingen klatren op af bevidsthedens stamme. Intet: 'Når du er forført et tilstrækkeligt antal gange, vil du forstå.' Ikke hvis forståelse betyder højere udviklingstrin. Måske vil du forstå alligevel, men vildledningen hører ikke op. Gør den det, er det paradoksalt nok fordi, den har fået for meget plads. Ligner Ying og Yang, men er det ikke. Der er intet lige mål af forståelighed og uforståelighed, kun et uoverskueligt mål, et altid uoverskueligt mål. Men uoverskuelighed er et Intet, fordi det er så uendelig stort. Uoverskuelighed er ingen Gud, det er kun Stort.

Humor er en farlig hjælper. Humor hjælper til at forstå uoverskueligheden, uforståeligheden. Humoren driller og rækker tunge, bliver des frækkere jo nærmere den kommer en hvilken som helst grænse. Den forvandler Gud og gør ham relativ. Forvandling er også, må også være uhøjtidelighed. Vand til vin. - Vin til vand. Højtidelighed er en stiv, tung klods af altid værende højtidelighed. Humor er farlig. Skrøbelig. Humor flytter grænser, eller

bedre driller ved enhver grænsedragning. Flyttede den blot grænser, ville den være farligt nær ved at ligne højtideligheden. Nu driller den også, og det gør den skrøbelig. Den lader den enkelte selv bestemme reaktionen, i modsætning til højtideligheden, der er en betvinger. Er humoren en betvinger, er den enten ikke humor, eller den er i virkeligheden blot overgivende. Enhver kan melde fra. Det gør den skrøbelig. - Humor som vildledning og vejledning.

Snosk, snosk. - Vi snosker afsted, den ene mere snoskende end den anden. godtnok. At tydeliggøre og forstørre, eventuelt forvanske denne snosken er ikke det samme som humor. Snoskeri er pilleri, mani, afstumpethed og sludrevorenhed. Jeg foretrækker så langt det sidste og affinder mig med det andet, trækkes med det, lader det være, som det er.

Ugidelighed er det fjerde og sidste begreb. Ugidelighed samler trådene. Måske burde det være omvendt, med arbejdsomhed bliver alting samlet og forenet til en rød tråd, men jeg mener nu det modsatte. Ugidelighed samler. Kunst er det næppe, men hvad er det? Ugidelighed er for mig Guds: 'Og Han så at alt var godt.' Man vil forsvare Ham med, at Han skam da havde arbejdet ugens seks andre dage, inden Han på den syvende fik den glimrende idé at holde en pause. Men nej, Han lavede ikke en skid, det beviser virkeligheden, og efter at have daset og drevet i seks lange ugidelige dage, tog Han sig en slapper.

- Vejledning og vildledning. Humor. Snosk, snosk. Og Ugidelighed. - Det er fremtidens cocktail!"

Her følger en mængde uddybende eksempler, der næppe vil interessere læseren. - De har ihvert fald ikke hidtil interesseret vore forskere, som eensidigt går efter de lange filosofiske udredninger, der giver dem anledning til selv at fabulere og fortolke, befriet for eksemplernes tyranni og ophavsmandens særlige, altid for snævre forståelsesramme.

Vi springer derfor fluks hen til den næste hele række af lange uforståelige sætninger, der begynder med:

"- "ET ABE-GEN! - ET ABE-GEN! - Hvad fanden bilder du dig ind, knægt!" - Overlærer Pedersen trak Bertel i øret, til der blev en lang og dyb flænge ved flippen, og det mørkerøde blod først langsomt begyndte, men derefter i en rivende strøm sivede ned ad kinden og ind under skjorten...

ROMANTIKKENS ENDELIGT:

Bommen hang stadig med den formodede terningemand kneblet og spændt fast i en strikke tyve centimeter over gulvet i retssalen. Næppe een havde skænket ham en tanke under det mildt sagt kaotiske retsmøde. Gud havde forladt dem igen, og dermed var enhver anklage forstummet. Iggerpoc børstede sin sorte søstjernebestrøede kappe for støv og pudsrester med små hidsige bevægelser, som var det menneskehedens snavs, han dermed ville befri sig for. Mellem hvert strøg rystede han let på hovedet. Han havde forsvaret mangen en skrupelløs forbryder, forårsaget at grusomme mordere slap for galgen, og manøvreret den mest udsigtsløse proces til en heldig afslutning for sine dybt kriminelle klienter. Han tog sig godt betalt, og han kunne tillade sig det, for han havde succes. - Sandheden ragede ham en disse. - Det drejede sig om et spil, - et spil der i mangt og meget lignede forhandlingerne indenfor forretningslivet. Man solgte sin vare så godt som muligt, og var man en bedre sælger end anklageren, kunne man regne med, at geschæften gik godt. Der kom nye kunder til, og salgstalendet kunne atter afprøves. Moralsk set kunne han altid forsvare sig med, at denne fremgangsmåde, - når man betragtede samtlige processer som et hele, - ville give de bedst mulige resultater - det vil sige de mest retfærdige domme. - Sommetider vandt man, og sommetider tabte man, og en kompetent forsvarer og en kompetent anklager ville tilsammen med en god jury og en kompetent dommer - hvis der overhovedet fandtes sådan nogen - give den rigtige og retfærdige dom. - Men Iggerpoc forsvarede sig ikke, kunne aldrig drømme om at misbruge sine fantastiske evner til at skulle forsvare sit levebrød! - Han var den bedste, og frekvensen over vundne sager overgik langt den næstbedste indenfor faget. Og da han ikke eet øjeblik så på 'Sandheden' eller ønskede den 'rigtige' dom, men kun jagtede sine klienters pure frifindelse, - klienter han aldrig spurgte om skyld eller uskyld, - vidste han selvfølgelig med sig selv, at guddommelig retfærdighed var en lidet besøgt by i Rusland.

Men hvorledes havde den 'guddommelige Uretfærdighed' ikke rystet ham! - Han havde forsvaret terningemanden, fordi denne var kommet til ham og havde bedt om hjælp. Terningemanden havde desuden haft penge - mange penge, - og Iggerpoc var blevet hans forsvarer. Som sagen skred frem, - måtte Iggerpoc indrømme, - var han endog kommet til at synes om terningemanden. Hans sag var så at sige gledet over og blevet Iggerpocs egen sag. Det var beklageligt, at han som professionel forsvarer med en lang og glørværdig fortid indenfor faget kunne forfalde til denne den mest amatøragtige af alle subjektive ståsteder: Den følelsesladede stillingtagen og det oprigtige forsvar af sin klient. Dette var i sandhed kardinalbrøleren indenfor advokaterhvervet.

Terningemandens proces havde slet ikke stået så ringe. Blandt andet kunne det med en vis ret hævdes, at han både havde argumenter og Tiden på sin side. Iggerpoc behøvede blot at henvise til tidens relativistiske tendenser, til dobbeltmoralen i samfundet og til den kendsgerning, at offentligheden altid står og mangler en syndebug. - Men ud af den blå luft var trådt... GUD! - Gud var ikke til sinds at lade terningemanden slippe. Hans guddommelige

Uretfærdighed havde lynet, og terningemandens fremtid syntes pludselig alt andet end lys. Hvorfor havde Guds Uretfærdighed i den grad chokeret ham, når han med undtagelse af barndomsårene havde været fuldt på det rene med, at Guds Retfærdighed ikke fandtes???

Iggerpoc samlede sine papirer og gik over mod bommen.

- "Vi står ringe," - sagde han. - "Vi står meget ringe."

Men den formodede terningemand bevægede sig slet ikke.

- "Jeg kan bede dommeren om en pause, - vi trænger alle til en pause." - Iggerpoc vendte og drejede den kneblede og i lagner indbundne menneskebylt for at finde ansigtet. - "Vi kan stadig nå at redde visse detaljer i land, ligesom jeg tror, at Jesus vil hjælpe os." - Han stoppede kort og funderede over den sidste vending. - Han lød som en bodsprædikant.

Ikke desto mindre var Jesus til at tale med. Han var vægelsindet, let at bevæge, og havde tydeligvis mindreværds komplekser i forhold til sin Almægtige far. - Endelig fandt han hovedet.

Iggerpoc trådte et skridt tilbage og udstødte et vræl, - som han, som den gode advokat han var, lynsnart fik ændret til et langtrukket 'Hmmm'.

- "Æh, - du er ikke terningemanden!"

- "Nej, vist er jeg ikke terningemanden." - Sagde stemmen inde bag lagnerne.

- "Er du så Luke Rhinehart?" - Spurgte Iggerpoc med sænket stemme, idet han samtidig holdt øje med dommerskranken. Men dommeren havde igen tabt sin hammer og så ingenting.

- "Heller ikke!" - Svarede stemmen kort.

- "Hvem er du? Sig det hurtigt og sagte. - Vi kan endnu nå at redde stumperne." - I Iggerpocs hjerne rumsterede tusinde tanker, men den overvejende tanke var dog, om denne nye person kunne og ville betale forsvarsadvokatens stjernegage, når nu navn og adresse og den mulige forbrydelse kom for dagen. Iggerpoc var ikke et øjeblik i tvivl om, at hér var nye penge at tjene.

- "Jeg er selvbestaltet forfatter til stykket. - Det vil sige, jeg er manden bag det hele!" - Sætningen blev hvisket ud til advokaten.

Iggerpoc strådtte uvilkårligt et skridt tilbage. Han rystede forvirret på hovedet, men gik så forsigtigt hen til det indbundne ansigt, stirrede ind i de sorte huller, der skulle gøre det ud for øjne, og frøs til is ved synet. - Menneskebylten var tom! - Komplet tom. - Blot een lyd trængte op fra det tomme dyb, op imod den skrækslagne forsvarer, en næsten ikke hørbar lyd, - lyden som af en summen..."

Nu følger der en beskrivelse af batterimalerens virkemidler, som endnu ikke har kunnet bruges til nogen ting, da det virker som om, det ene virkemiddel ophæver det næste, og de allesammen ophæver hinanden. - Et eksempel:

"Dumhed er nødvendigt. Dumhed og træghed. Ikke-ud-af-stedet roteren rundt om sin egen akse. - Men alltsammen hurtigt og vittigt, fuld af intelligens med tophastighed i indfaldene. Dog således at hvert indfald er en blindgyde, hver vittighed en pine at komme igennem og enhver intellektualitet mudret ind i bevidstløst følelsesladet-og/eller-forladt - galskab. - Men sjovt skal det være. Sjov er alvor. alvor er skæbne. Skæbne er tomgang, - men med lysets hast!"

Vi nærmer os slutningen på manuskriptet, der indeholder det hemmelige motto, som Hans Hansen-Skagen-tilhængere bruger, når de afslutter deres indvielse i mesterens lære, der har tydelig karakter af meditation.

"Ingen mening, - al menings ophav. Ingen latter, - al latters forudsætning. Kold skæbne, kolde nætter, frostklart dagslys, - romantikkens sidste bastion.

Billedet af et spøgelse, der hænger tyve centimeter over jorden. Billedet af et bloddryppende monster, der forfalder fra dag til dag, lidt mere og lidt mindre end gennemsnittet. Kun ordene i evig bevægelse. Vi står på jorden og kigger op i himlen, kigger efter ordene, der står op i øst og går ned i vest. Vores planet bedrager os. Vi spejder efter ordenes betydning, snubler over vore egne fødder, og tror vi har fundet Meningen. Jo ældre vi bliver, jo flere gange falder vi. - At falde gør hverken fra eller til!

Enhver indgang til mit forståelsesunivers er muligt at betræde. Muligt, men ikke nogen lækkerbidsken for feinschmeckere. Indgangene stinker hver for sig sin egen modbydelige stank, og stanken fra dem alle er en utålelig blanding af allehånde mangler og mangelsygdomme. - Ikke at det rager mig en skid, men det lugter!"

('...Ikke at det rager mig en skid, men det lugter!' - Hvor tit har vi ikke i ungdommen sagt disse ord. Enhver situation syntes os en kærkommen lejlighed til at fremkomme med denne, Hans Hansen-Skagens så berømte - og eviggyldige!!! - ytring: - Som ung og kåd student. På universitetet og til festerne, og senere når vi forskere betragtede vort arbejde og gav hinanden kvalificeret kritik.)

"...At stinke eller ikke stinke i overensstemmelse med resten af virkeligheden, det er enhver batterimalers største problem. At stinke i virkelighedens navn, at være den irriterende juleflue i familiens soveværelse, der overfører sin smitte for straks efter at blive hakket til plukfisk af familiefaderen, dét er sandelig alt. Dét er sandelig også at tage sig godt betalt for sit stinkende arbejde. Batterimalere kæfter ikke op til højre og venstre om andre - alternative - veje, som vi burde, skulle, moralsk set har pligt til at gå ud ad, - vi summer blot i overensstemmelse med vores natur og forårsager en helvedes spektakel, når vi sætter os i

sovsen og skider. - Sådan elsker vi vort liv og vore medskabninger. - At vi stinker og ingen forstand har på Storhed, er vi kun alt for villige til at indrømme, - for når alt kommer til alt, er vi de eneste til at forstå, hvad menneskeheden har givet sig selv i morgengave: LORT! - Lort i stride strømme!

Sagt på en anden måde: - Jeg er ingen sandsiger, jeg er ingen profet, - JEG ER EN JULEFLUE!"

Hermed slutter det berømte manuskript, som allerede inden det rent fysiske originale fund dukkede op, cirkulerede blandt vendelboerne i en noget forvansket, næsten ulæselig form. Blandt andet var i denne tidlige version alle negationer erstattet af positive ytringer, der desuden ledsagedes af forskellige historiske personers autoritative blåstemplinger. Således dukker atter og atter navnet, Frank Zappa, op. (Ikke at forveksle med den provokerende guitarekvilibrist fra Guds eget land med de markante copyrightbeskyttede skæg-vækster. Manden, der altid kommer til at sige fisse, når han åbner munden.) Derimod er der tale om den langt mere berømte, og ligeså elskelige som vennesele folkesjæl, som trådte sine barnesko i det nordjydske, inden han efter en berigende og højt skattet Tyrkietstur opfandt højskolerne et eller andet sted på den syngende ø mellem Jylland og Sjælland. Sætningerne fra dette vidunderlige menneske fylder næsten mere end batterimalerens egen tekst i denne tidlige pirat-kopi. - Nutidens mennesker kender sikkert udelukkende hans navn i dets moderne forklædning med alle de forvanskninger og etymologiske misforståelser, som Tiden og overleveringen har spundet det ind i. Jeg skal forsøge at vise, hvorledes det vendelboske 'Frank', hvor 'Fran-' er stumt, i almindelighed, når det udtales i dialekterne syd for limfjorden, bliver forsynet med det gammeldanske, af Kimbrerne indførte, '-risten'. Vi får hermed det misvisende 'Kristen'. Efternavnet 'Zappa', der er en sammensmeltning af de to ord 'Zap' - eller på rigsdansk 'Tap' - og det på morsø brugte 'Pa', som vi alle kender som 'Is', bærer præg af en lang betydningsmæssig omdannelsesproces. Vi har nu det navn, som i almindelighed blev brugt til langt op i 30'erne: 'Kristen Tap-Is' eller 'Kristen Is-Tap'. - Hvorledes 'Tap-Is' bliver til 'Is-Tap' får man et udmærket indblik i, når man et øjeblik betragter det løjerlige fænomen, at man i vestjylland vedholdende lader substantivernes bestemte efterhængte artikel flytte foran og sammensmelte til det fælles 'æ'. 'Huset' bliver altså til 'æ' hus', 'hunden' til 'æ' hund'. Man må forestille sig en lignende bearbejdning den anden vej. Under navnets udbredelse til det sydlige Østjylland og på øerne bliver 'Tap' fejlagtigt antaget for at være en artikel på samme måde som 'æ'. F.eks. 'Kristen æ' Is' ville man lave om til 'Kristen Isen', og 'Kristen Tap-Is' bliver med sine fejlagtige præmisser, men logisk følgerigtigt ændret til 'Kristen Is-Tap', der igen smelter sammen til slet og ret 'Kristen Istap'. Betænker man, at '-tap' antages for at være en artikel, er det forståeligt, hvorledes udtalere af navnet i begyndelsen af 40'erne snart tager den fulde konsekvens af de grammatiske misforståelser og simpelthen sætter endnu en artikel

efter efternavnet, '*Istap-en*' - '*Istappen*'. - Men nu ændrer efternavnet pludselig helt karakter. Den grammatiske omdannelsesproces har efterhånden forvandlet det i Vendsyssel så almindelige efternavn, Zappa, til et substantiv, som har konnektioner til vejret, temperatur, krystalliseringsprocesser og koldt vand. Det skulle blive den sidste betydningsretning, som sejrede. Over forskellige stavemåder med '*Kristen Koldt-Vand*', '*Kristen Koldtvand*' og '*Kristen Koldt*' som de betydeligste, ender den foretrukne udtale endelig op med vore dages '*Kristen Kold*'.

For den, der ikke véd og eventuelt undrer sig over sprogets utallige krinkelkroge, og hvor dets sære påhitsomhed fører det hen, kan jeg forsikre om, at alting flyder. Og det flyder hver sin vej!

Nu siger rygтет desuden, at eksemplarer af de tidligste forhåndskopier i visse tilfælde var forsynet med en rig mængde forskønnende illustrationer. Vi kan kun forestille os, hvordan disse uvurderlige skatte har taget sig ud. Men et særdeles vedholdende skudsmål af en sådan illustration, som skulle vise tre viise mænd, muligvis tre byrådsmedlemmer fra Thisted, giver os mere end blot et fingerpeg om indholdet og den forbløffende kvalitet disse, efter sigende, enkle tuschbelagte tegninger fremviser. De er, - sådan lyder rygтет, - temmeligt fortegnede i deres lidt stive holdning, og man kommer uundgåeligt til at tænke på middelalderens stilistiske menneskeskikkelser. Når man første gang træffer bekendtskab med den nævnte, særdeles smukke tegning, forundres man uundgåeligt af det fænomen, at de alle tre står på eet ben. - Sådan forestiller jeg mig ihvert fald dem! - Hvorledes skal man ellers forstå den nedenstående tekst til illustrationen? - Denne tekst, så gammel af rygте som batterimaleren selv, så sandfærdig i sin vedholdende og ordrette gengivelse, at jeg i dette tilfælde ingensomhelst skrupler har ved at sætte min lid til dens ægthed, og gerne sætter min videnskabelige karriere på spil ved at gengive den hér: - "**Dette er et flygel**"

Således viser Ane-Anesen-Anesdatters krystalkugle os ordlyden. Således står der på et hjørne af en serviet fundet i en bakke med mugne baquettes. Således er det skrevet med tykke bogstaver på et skilt over en pianoforretning i udkanten af Thisted, - og ikke mindst, således har jeg fornylig med mine egne øjne set det tindre frem fra et cover på en CD med mit yndlingsorkester.

Så meget om illustrationerne. - Jeg kunne dvæle i dagevis over disse tidlige manuskripter. Jeg drømmer tit om natten, at jeg holder et af dem i mine hænder. Varsomt. Med uendelig forsigtighed bladrer jeg i de gamle papirer. Men det er som om ordene, disse hellige ord, billederne, disse hellige tuschtegninger ikke vil åbenbare sig for mig. Jeg bliver usikker, nervøs, og mit hjerte hamrer. Febrilsk, men stadig med forsigtig ærbødighed, skimmer jeg

siderne. Indholdet forsvinder, krakelerer, papiret mugner, forstøver mellem hænderne på mig
- og jeg, jeg vågner op badet i sved. - Hvorfor! HVORFOR!
Nå. - I det mindste har Kurt Kurtsen det på samme måde.

Den store Batterimalers Fiksérvædske

Lad det være sagt med det samme. Den havde stået der længe, dér på hylden med de mange andre rester af vragede slatter fiksérvædske. Men denne her var speciel. Den lugtede nemlig af saltpetersyre. Som skribent på dette værk har jeg besluttet at forskåne læseren for de rent kemiske udredninger, som forårsagede den umiskendelige lugt af saltpetersyre, men et faktum var det imidlertid, at denne lugt på mystisk vis havde sat sig fast i skægget på Hans Hansen-Skagen - Jyllands store batterimaler, - en dag han tilfældigvis var gået i skabet efter en ny flaske.

Han havde bemærket det ved det, at det var begyndt at svi på hans bryst. Da han allerede havde fået det meste af, skete imidlertid følgende:

- "Au, au, au, - den blev kedelig, gjorde den ikke?" - Spurgte han henvendt til vædsken eller til maleriet, som langsomt var ved at gå i opløsning.¹

- "Undskyld, undskyld, - men nu bli'r den til gengæld rigtig god!" - Sagde skægget, og Hans Hansen-Skagen vidste straks, at der var noget rivende galt. Han tænkte sig om en stund og sagde så højt:

- "Hvem er jeg?"²

- "Ja, jeg spørger om det samme," - tilføjede skægget.

- "Så er vi to, der spørger om det samme," - sagde Hans Hansen-Skagen godmodigt til sit skæg, imens han tænkte på at tilføje, - "...og så må man ønske," - men lod det ligge. Da han følte den lyriske stemning trykke, bestemte han sig i stedet for til at replicere en til lejligheden opfundet dumsmart kommentar:

- "Tøffe mine skibskål,³ om ikke jeg taler ned til mit skæg, som dog ellers kan prale af at have hængt der længe, ufortrødent og slasket."

Her vil jeg som skribent gerne have lov til at indskyde en bemærkning. Som læser føler du dig utvivlsomt plaget lige nu og føler, at teksten, du læser, er usammenhængende og halvkvædet. Og dog har jeg faktisk en morale.⁴ Men for at kunne illustrere dette, er jeg nødsaget til at introducere en ny type fiksérvædske, som med en vis rimelighed virkelig kan siges at gå i skægget på folk - i dette tilfælde en maler fra Jylland, som jeg for sjov skyld har kaldt Hans Hansen-Skagen, som ikke bør forveksles med den virkelige Hans Hansen-Skagen, der var landskabsmaler og altså ikke batterimaler, som min hovedperson er det.⁵ - For med eksakt klarhed at kunne få min morale til at virke på læseren, har det yderligere været nødvendigt at udstyre vædsken med en evne til at kunne bibringe skæg talens brug. - "Der er dog stadig passager i ovennævnte tekst, jeg ikke selv forstår...", - sagde skægget sagte.⁶

- "Jeg føler faktisk trang til at spørge, hvad det her skal gøre godt for," - sagde batterimaleren, Hans Hansen-Skagen⁷

Og det spørgsmål kunne man måske ha' taget alvorligt, hvis ikke det var fordi, han for en side siden havde sagt noget temmelig dumt.⁸ Det vidste landskabsmaler Hans Hansen⁹ imidlertid ikke noget om, og han overhørte, at denne, hans navnebror, tilsyneladende havde en tendens til at tale med sig selv.¹⁰ - Og det gjorde han aldrig selv. Han talte aldrig med nogen, og hans skæg - en lille sort moustache, som var snoet i enderne, - begik aldrig den dødssynd at tale til sin herre.

En sølvbakke med en stegt basilisk fløj lydløst gennem luften og forsvandt.

- "Er den slags rekvisitter egentlig tilladt?" - Spurgte skægget.

- "Ja," - råbte en læser ude fra sidelinien, - "hvis man kan lide sofistikerede tekster med et modernistisk præg og surrealistiske drømmeverdener med maleriske beskrivelser af indre universer, som eksploderer i tåger af fragmenter, - elsker sin Gud og fædrelandet, - føler sætningerne som fraktaler af frigjort eksistens i en mulighedernes malstrøm af liv og tid, evigt cirkulerende i blokke af summende..." - tænkte landskabsmalerens skæg ved sig selv. Som sædvanlig uden at sige noget.¹¹

Men stemningen havde tilsyneladende smittet af på skæggets ejermand, for han slog ud med armene i en - for den lidt mere bornerte batterimaler en smule upassende - altfavnende gestus og udbrød:

- "Sku ikke mand på hans skæg alene."¹²

Efter skribentens mening en rimelig flot afslutning, som udtrykker en stillingtagen og reder alle tråde ud.

- "Gælder det også sølvfadet med den stegte fugl?" - Spurgte skægget. Nej, kun fuglen, tænkte sølvfadet ved sig selv.

Men stilheden rådede persongalleri

kildehenviisning:

Havnefogedens Erindringer

Kristen Kolds Liv og Levned

Mytteriet på Bounty - af en eller anden

- Men gentagelsens repetitive karakter afbildet - nej, virkeliggjort - i bygden med dens indbyggere, - mennesker, der virkelig var der og levede der - i tilværelsens fylde, optagede og opslugte af nærværende øjeblikke, med vilje og livskraft og jeg ved ikke hvad, - alt det kunne han have nydt godt af at iagttage og endnu bedre at have deltaget i, uden at det dog ville have befriet ham for den sidste rest af teologisk sludder: nemlig at der skulle eksistere en tilværelsens fylde i det værendes evige tilbliven, som man ved at have hevet ideologien ned på gå-fødder - dvs. have gjort den 'i overensstemmelse' med denne verden, at man så - på den måde - skulle have fået sig vristet fri af nihilismen. - Intet menneske, som ikke var indavlet i dette miljø, som ikke bestod af Hans Hansen-Skagen-gener i hver eneste celle i kroppen ville nogensinde kunne opleve nogen tilværelsens fylde hér. I stedet for, som Nietzsche sikkert havde villet, blot at have beundret og prist disse høje nordboere med deres fiskerbåde og deres små bondegårde for deres fantastiske evne til nærværelse, - der i virkeligheden blot er århundredes rygmarv, men alligevel en slags ægte magi, - så skulle han desuden have undret sig, som Kafka gjorde det, over dette massive opbud af, 'Jeg får mig lige en kaffetår i det grønne'-replikker - og derefter være flygtet langt væk. - For tænkning og væren udelukker hinanden og ikke i teorien, men i praksis! - Men han var som sagt *ikke* til stede!)

¹ Vi indrømmer, at der hér er tale om en fortolkning. Den oprindelige tekst, - dvs. den tekst som vi må opfatte som den oprindelige, - i denne tekst står der udelukkende: "*Au, [Det første A er en tilføjelse. Under det gemmer sig et lille a. Rutehorn mener, - som også den almindelige holdning er, - at det store A er en senere tilføjelse omend ægte nok i sin grundsubstans, mens jeg selv hælder til den anskuelse, at både det store A og det lille a er skrevet ned samtidig.] au, au den blev kedelig, gjorde den ikke?*" - Herunder følger en senere tilføjelse "*spurgte han.*" - Så følger skæggets kommentar. - Altså i den oprindelige tekst ingen direkte påvisning af, hvem Hans Hansen-Skagens spørgsmål er rettet til, og vores udlægning af, at det må være fiksérvædsken, kommer af den kendsgerning, at pronomenet "*den*" kun med sandsynlighed kan referere til vædsken eller saltpetersyren, hvad der er det samme. Den anden mulighed, at spørgsmålet skulle være rettet til maleriet synes ved første øjekast at modsige den grammatiske tolkning. Men når man betænker Hans Hansen-Skagens måde at male på og forestiller sig, at saltpetersyren er gået i forbindelse med luften og derigennem virker ind på maleriet, som Hans Hansen-Skagen er i gang med, så forstår man straks, at det fuldkommen grammatisk korrekt og helt i overensstemmelse med omstændighederne kunne være den ene farve på maleriet, som han plejer at bruge, at spørgsmålet er henvendt til. - Sprogforskeren Kurt Kurtsen har ganske vist antydnet den særlige vestjyske dialekt, der ikke skelner mellem den og det, og derved skulle det være ligeså muligt, at Hans Hansen-Skagen skulle have talt til sit skæg eller endda til brystet. Hertil må vi protestere. Hele den oprindelige tekst holder fint pronomenene adskilt efter de grammatiske regler, uden at der på noget tidspunkt kan påvises nogen synderlig brug af lokalbestemte mærkværdigheder i sproget.

² I ældre udlægninger af sætningen har man taget det for givet, at spørgsmålet var rettet til skægget, men da sætningen hverken stiller "*jeg*" i anførelsestegn, og da skægget ikke hidtil har talt om sig selv som et '*jeg*', må vi afvise denne tolkning. Vi tror i stedet at stå overfor et meget afgørende spørgsmål i Hans Hansen-Skagens liv, et spørgsmål som senere betød et vendepunkt i hans liv og i hans kunst. Kun fem år efter dette afgørende spørgsmål, - som vi altså mener, er udelukkende rettet imod ham selv, - begynder han sin surrealistiske periode. Billedet: "*De Syrealistiske batterier*" har netop dette '*Hvem er jeg*' over sig.

³ Hele Kurt Kurtsens udredning omkring den særlige vestjyske dialekt bygger på denne ene parafrase over en kendt tegneseriefigurs motto: "*Splitte mine bramsejl*". Ifølge Kurt Kurtsen er denne vending karakteristisk for den lille bygd lige udenfor Thisted, hvor Hans Hansen-Skagen kommer fra. Det hedder i hans nyligt udkomne bog: "*Hwa er'et, der er mæ det dær Hans Hansen-Skagen sniksnak: Det he'er den, når det he'er*

ded, ou det he'er ded, når det he'er den. - Tøffe mine skibskål om a æ taler nied te mi skjæeg. - A tøywes te vi sku sæi, te at all det dær sniksnak om ded ien ou ded aanet, at te ded sku vi håål mei ou sie ou koom uæ o æ haw ou faang nuen fiedsk..." ["Hvordan forholder det sig egentlig med Hans Hansen-Skagen dialekten. - Jo, det vigtigste kendetegn er, at pronomenene 'den' og 'det' er sammenblandede, hvilket gør det umådeligt svært at forstå dialekten. Så svært at ethvert tolkningsforsøg faktisk er dømt til at mislykkes. - Selv min egen! - Min kritik af de moderne forsøg på at komme på sporet af Hans Hansen-Skagen ved hjælp af lokale tekster udspringer heraf. - Derimod skulle vi hellere tage ud at fiske." - Min oversættelse!] - Kurt Kurtsen har fat i noget af det rigtige, men han fortaber sig i detaljer. Vores pointe er netop den, at det store overblik skal fastholdes, derved vil teksten træde frem og synliggøre sit budskab.

⁴ Dette kan kun bekræfte, den holdning vi gav tilkende i foregående note!

⁵ Den oprindelige forfatter af disse ord må blande navnene sammen. Den almindelige holdning blandt forskerne til dette sted har hidtil været, at der virkelig på dette tidspunkt har levet en landskabsmaler med navnet Hans Hansen-Skagen, men vores undersøgelser af kirkebøgerne i området har ikke kunnet bekræfte denne formodning. Der er snarere tale om, at forfatteren har tænkt på portrætmaleren, Hans Hansen-Skagen, som huserede i Thisted og omegn på det pågældende tidspunkt, - eller han har ment Jens Jensen-Skagen, der rigtignok var landskabsmaler og kom fra samme bygd som Hans Hansen-Skagen. At der skulle være tale om den Hans Hansen-Skagen, der boede inde i Thisted by og som både malede landskaber og portrætter, er der intet, der tyder på. Han bevægede sig kun i den øvre egn af Thisted, mens vores Hans Hansen-Skagen boede lige syd for byen. - Kurt Kurtsen vil, at der i bygden skulle have boet mindst fem personer med navnet Hans Hansen-Skagen, som alle var landskabsmalere, samt to Hans Hansen-Skagen'er, der malede portrætter og hele tre af dette navn, som havde specialiseret sig i batterimalerier, foruden selvfølgelig alle fiskerne, der også hed eller kaldte sig Hans Hansen-Skagen - på nær een. - Vi vil ikke gå i detaljer med hans udredninger, men blot konstatere, at samtlige de fem muligheder, han taler om, må udelukkes, fordi de endnu var så ukendte, at kilden til den oprindelige tekst på ingen måde kan have haft een af dem i tankerne.

⁶ Hermed skulle det være godtgjort, at det er skægget, der er den oprindelige forfatter. Samtlige forskere har tolket det således, at det hver gang en forfatterstemme er blevet introduceret har været tale om skægget, der så igen glider ind i historien som aktor. Det er Rodeon Rutehorns fortjeneste at have påvist, at anførelsestegnet lige før "*Der er dog stadig passager...*" er en senere tilføjelse, ligesom angivelsen af, at det er skægget, der taler, først er kommet til senere. Dette må betyde, at der i selve ur-teksten, - der er måske kun tale om et fragment, - har været en klar defineret forfatterstemme, som i vores 'oprindelige' version er blevet mere dobbelttydig.

⁷ I den oprindelige tekst står der "...skiltemaleren...", ligesom Hans Hansen-Skagen kun er benævnt som Hans Hansen. Dette har unægtelig nogle uoverskuelige perspektiver, når man betænker hvor mange beboere i bygden syd for Thisted, som faktisk hed Hans Hansen og var skiltemalere. Går vi ud fra, at rettelsen er en tidlig rettelse, og at der faktisk kun er tale om batterimalere, står vi tilbage med ti personer, som blot hed Hans Hansen og var batterimalere på det pågældende tidspunkt i bygden. At vi alligevel mener, der må være tale om vores Hans Hansen-Skagen, tror vi, fordi det jo er ham teksten handler om, og fordi vi fornemmer, at den oprindelige forfatter ikke gik så højt op i nøjagtigheder af nogen art. - Kurt Kurtsen har dog flere gange påpeget, hvor vigtig det var i bygden, at man altid udviste den yderste påpasselighed med at få hele navnet med - selv i almindelig tale. - Vi kan kun undre os over, hvorfor Kurt Kurtsen, som jo har boet i bygden hele sit liv, - hvorfor han ikke i sin titulering af sig selv bruger sit fulde navn og kalder sig Kurt Kurtsen-Skagen, som han jo hedder, men altid 'glemmer' dette 'Skagen' i de bøger, han indtil videre har udgivet om bygden og dens historie, - og der er da efterhånden kommet nogle stykker!!!

⁸ Der må være tale om udbruddet ""*Tøffe mine skibskål,...*". Medmindre det, som Kurt Kurtsen foreslår, skulle være hele siden, der henvises til.

⁹ Dette underbygger vores tese om, at den oprindelige forfatter var revnende ligeglad med detaljer. - Hans Hansen er naturligvis den samme som den i teksten tidligere benævnte landskabsmaler Hans Hansen-Skagen... Ellers er det jo fuldkommen umuligt at hitte rede i!

¹⁰ Vi indrømmer, at den videnskabelige grundighed kræver en note hér. Men vi orker altså ikke lige at udrede trådene med Hans Hansen'er - med og uden Skagen, - deres navnebrødre, disses skæg og oprindelige forfattere, der taler med sig selv. - Vi har, såvidt vi kan regne ud, et par Hans Hansen'er på scenen i øjeblikket, samt den enes skæg.

Dette er i øvrigt det traditionelle sted, hvor forskerne plejer at gå i stå. Rodeon Rutehorn skriver i sin bog, "**Den Store Batterimalers fikservædske - kritiske tolkninger**", side 491: "... Jeg har for megen respekt overfor geniet til ville vove at tolke dette sted. Må vi ikke, i ihukommelse af vor egne begrænsninger, vore egne evner, egne fastlåstheder i sprogets trange bolig, lade fantasien råde, lade fortolningerne fare, læne os tilbage og nyde dette sted, hvor pronomener, selvreferering, mudder og kaos når op i en højere enhed?" - Ja. Ja. Det gør vi så.

¹¹ Vi opgi'r. - Læserne er muligvis uskyldige vidner til dette videnskabelige selvmord, - omend vi betvivler, at der endnu findes nogen tilbage. Vort forehavende har lidt skibbrud, det erkender vi, og vi må sande Kurt Kurtsens viise ord: "A tøwes te vi sku sæi, te at all det dær sniksnak om ded ien ou ded aanet, at te ded sku vi håål mei ou sie ou koom uæ o æ haw ou faang nuen fiedsk..." - Rodeon Rutehorn har fået hyre på en kutter i Thisted, og jeg selv håber meget snart at komme med på en ny ekspedition til Næsehornsdaalen. Så vidt, vi har erfaret, fortsætter den oprindelige tekst som hidtil, og den eventuelle læser bedes hænge på dér, indtil han uundgåeligt osse må falde fra. - Vi er mange, der har prøvet, men tekster af forfatterne til nærværende tekst, samt et uendeligt antal andre småfnidrede, skæve, indspiste, lavkomiske, letkøbte, udelige og helt igennem platte skriblerier, der knap nok tilkendegør en simpel forståelse af sproget, disse tekster er i sin inderste kerne besjælede af så mange negationer og tåbelige fejlgreb, at end ikke verdens største litteraturanalytiker på LSD-trip ville kunne hitte rede i suppen af bogstaver og ord, som vælter oven i hinanden, enhver med sin latterlige mening og retning. Er der en mening er det denne: At for mange hjerneceller er i omløb samtidig uden nogen form for styring, men dog et eller andet sted inde i hovedet er nogle af nervebanerne befolkede af en par skæve neurotikere med navigationsproblemer på alle planer.